YÜCEL YAMAN
KÜTÜPHANESİ

GENEL-İŞ

onbeş
günlük
işçi
gazetesi

Türkiye
genel
hizmetler
işçileri
sendikası
yayın
organıdır

emek

MC VE PATRONLAR İŞÇİ SINIFININ ÖNÜNE SET ÇEKEMİYECEKTİR

DAYAN KİTAP İLE,
DAYAN İŞ İLE
UMUT İLE,
SEVDA İLE, DÜŞ İLE
DAYAN, RÜSVA ETME BENİ!...

TEK UMUDUM SENDE,
ANLIYOR MUSUN?

MUSTAFA

15 günün takvimi

12 AĞUSTOS 1975 SALI

- Amasya olaylarının MSP'li sanıkları 20-120 ay hapse mahkum oldu.
- Iğdır'da komandoların yolaçtığı olayda CHP'lilere ait 35 dükkân tahrip edildi.
- MSP'li Karayolları Genel Müdürü cuma günleri mesai saatlerini "manevi ihtiyaçların giderilmesi" gerekçesiyle değiştirdi.
- Durugönül'ün evine ateş etmekten sanık Osman Mutlu tutuklandı.
- Samsun'da ilaçlı buğdaydan yapılan ekmekten yiyen 10 kişi zehirlenip öldü.

13 AĞUSTOS 1975 ÇARŞAMBA

- CHP, TRT'nin AP yanlısı yayın yapmasını Yüksek Seçim Kurulu'na şikâyet etti.
- Polatlı'da köylüler ağaların kullandığı hazine arazisinin bir bölümünü işgal etti.
- Iğdır'da komandoların CHP'lilere saldırısı ile ilgili olarak bir kişi tutuklandı.
- Demirel Sabancı'nın görüşlerine karşı "Türkiye aç, açık kalmayacaktır" dedi.
- Ceyhan'da iki grup arasındaki çatışmada üç kişi yaralandı, beş kişi gözaltına alındı.
- Orgeneral Alpkaya, "Hava gücümüz Yunanistan'dan bir filo ileride" dedi.

14 AĞUSTOS 1975 PERŞEMBE

- CHP, Hükümetteki iç çekişmeler nedeniyle İçişleri Bakanı Asiltürk'ün görevini ihmal ettiğini belirtti.
- Maliye Bakanı, ekonomik duruma ilişkin demeçleri "kasıtlı" diye niteledi.
- Türk Lirasının dolar karşısındaki değeri bir kez daha düşürüldü.
- Diyarbakır MHP İl Başkanı ve 35 arkadaşı Cephenin ilgisizliği nedeniyle partiden ayrıldılar.
- İmam-Hatip Lisesi sayısını arttırmak için bazı ortaokulların kapatılacağı açıklandı.

15 AĞUSTOS 1975 CUMA

- Ecevit, "Demirel Hükümeti ekonomimize verdiği büyük zararın acısını köylüden çıkarıyor" dedi.
- Bangladeş'te darbe oldu ; Devletbaşkanı Rahman'ın öldürüldüğü bildirildi.
- Kıbrıs Barış Harekâtının toplam olarak 15 milyar liralık bir gidere yolaçtığı hesaplandı.
- Devrimci Harun Karadeniz öldü.
- Cephe Hükümeti pamuk taban fiyatını geçen yılki düzeyde tuttu.

16 AĞUSTOS 1975 CUMARTESİ

- CHP Antalya İl Başkanının evi kimlikleri saptanamayan bir grup komando tarafından dinamitlendi.
- FKÖ Merkez Komitesi üyesi Kaddumi Çağlayangil ile görüşmek üzere İstanbul'a geldi.
- Demirel'e göre ekonomik durumun kötülüğünden CHP sorumlu.
- Bangladeş'te yeni hükümet göreve başladı, yeni yönetimi tanıyan ilk ülke Pakistan oldu.
- Mukadder Öztekin bir özel şirketin Genel Müdürü oldu.

17 AĞUSTOS 1975 PAZAR

- Ramazan süresince televizyon yayınına Arapça Kur'an'la başlanacağı açıklandı.
- Baykal: "Hükümet devalüasyon olasılığına karşı yabancı bankalara kur garantisi veriyor" dedi.
- AP Genel Başkan Yardımcısı Yıldırım'a göre sadece AP ile CHP'nin oyları artıyor.
- Hilton işvereni, direnen işçileri işten çıkaracağını ilân etti.
- Petrol boru hattı patladı : 500 varil petrol Fırak'a aktı.
- Burdur'da işsiz kalan makarna fabrikası işçileri sessiz yürüyüş yaptı.

18 AĞUSTOS 1975 PAZARTESİ

- Sanayiciler Demirel'e muhtıra verdiler. Hafta sonunda Demirel'e sunulan muhtırada, alınması istenen tedbirler ayrıntılı biçimde yer alıyor.
- Büyükelçileri kapsayan kararnamenin bir aydır Erbakan tarafından imzalanmadığı bildiriliyor.
- BEREC'te olay çıktı ; iki polis bir sivil yaralandı.
- Ankara'da grevci otobüs işçileri sessiz yürüyüş yaptı.
- Denizcilik Bankası Genel Müdürü Nezih Neyzi görevden alındı.
- Çekirdeksiz kuru üzüm piyasası açıldı ; taban fiyatının yetersizliği tepkilere yolaçtı.

19 AĞUSTOS 1975 SALI

- Ecevit, haksızlığa uğrayanların kışkırtıcı ajanlara karşı uyanık olmasını istedi.
- Portekiz'de kanlı olaylar sürüyor ; 2 milyon işçi yarım saatlik bir grev yaptı.
- Korutürk: "Dost ve müttefikten gördüğümüz ihaneti kaynaşarak karşılayacağız" dedi.
- TKİ'nin Ankara işyerinde grevci işçilerden 9'u gözaltına alındı.
- Hilton ve Berec'te direniş sona erdi, Garanti Bankası'nda grev başladı.
- Pötürge'de duvarlara sol sloganlar yazanları görmedikleri için 2 bekçi tutuklandı.
- Seçim propagandası amacıyla toprak dağıtımının gecikdirildiği bildiriliyor.

20 AĞUSTOS 1975 ÇARŞAMBA

- Filistin Kurtuluş Örgütünün Türkiye'de Temsilcilik açma istemi şimdilik kabul edilmedi.
- İşçi ile işveren arasındaki anlaşmazlıklar yaygınlaştı. MSP'li Bakan Müftüoğlu : "Grevlerin ve toplu iş bırakmanın alışkanlık haline gelmemesi için " valilerden tedbir alınmasını istedi.
- Pötürge Savcısı CHP'nin "Ne ezilen Ne ezen" sloganını kaldırttı.
- Siirt Valisi, "Türk dilinin tarihi tekamülüne uymayan kelimeleri " yasakladı.
- Eski Yunan Cuntasının lideri Papadopulos ve arkadaşları için idam cezası istendi.

21 AĞUSTOS 1975 PERŞEMBE

- İsrail uçakları Güney Lübnan'da Filistin kampını bombaladı ; 9 ölü, 37 yaralı var.
- İşçi sorunlarını inceleyen CHP'li parlamenter, "MC Hükümeti sermaye çıkarlarını koruma çabasında" dediler.
- İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi İYÖKD'ün kapatılmasına karar verdi.
- MSP, AP'yi "Batının sömürücü faiz zihniyetine dayanan maddeci görüşü" savunmakla suçladı.
- Piyasaya sahte Reşat altını ve düşük ayarlı süseşyası sürüldüğü saptandı.

22 AĞUSTOS 1975 CUMA

- Ecevit, "Demirel yönetimi gibi ülkeyi siyasal ve sosyal bunalıma sürüklemektedir." dedi.
- Kissinger'e suikast hazırlayan 3 İsrailli tutuklandı.
- Kalp hastalıklarının en çok gazetecilerde görüldüğü açıklandı.
- Boran, Korutürk'ün seçimlere ilişkin demecinin Anayasa'ya aykırı olduğunu ileri sürdü.
- MHP, Devlet Başkanının sözlerini "Türk milliyetçiliği felsefesi paralelinde oy kullanma isteği" şeklinde yorumladı.

23 AĞUSTOS 1975 CUMARTESİ

- Demirel, işçilerin çeşitli işyerlerinde sürdürdüğü grevleri, "Düpedüz kanunsuzluk" diye niteledi.
- Yunan Cuntasının üç lideri idama mahkum oldu.
- Bağımsızlık mitinginden sonra yürüyüş yapanlara komandolar kurşun yağdırdı.
- Emekli Orgeneral Faruk Gürler öldü.
- Urfa'da 24 Haziranda törenle dağıtılan topraklar sahiplerine teslim edilmedi.

24 AĞUSTOS 1975 PAZAR

- Maliye Bakanlığı Tefkiş Kurulu Başkanı da görevden alındı, hesap uzmanları sınavı ertelendi.
- Erbakan, Türkiye'nin Rusya'da silah satın alabileceğini söyledi.
- Ecevit, "Şiddete başvurma gereğini emekçiler değil, halkı sömürenler duyar" dedi.
- Gam-Sen 27 işyerinde daha greve gidiyor.
- KÖY-KOOP Romanya'dan bin tane traktör ithal edecek ve ucuz fiyatla köylüye dağıtacak.

TÜRKİYE
GENEL HİZMETLER İŞÇİLERİ
SENDİKASI
YAYIN ORGANIDIR

GENEL -İŞ Sendikası
adına sahibi
Abdullah BAŞTÜRK

Genel Yayın
Müdürü
Ertan ANDAŞ

★☆★

Bu sayıdan sorumlu
Yazıişleri Müdürü
Hasan MERT

★☆★

GENEL - İŞ EMEK'in
bu sayısı
GENEL-İŞ
Basın Bürosunda
hazırlanmış
Dizgi ve filmler
Hitit Ajans'ta
Baskı
Doğuş Matbaasında
yapılmıştır.

★☆★

FOTOĞRAFLAR
GENEL-İŞ EMEK

GENEL-İŞ EMEK
Basın Ahlak Yasasına
uyar

MERKEZ
Süleyman Sırrı Sokak 2/4
Telefon: 175459 - 175267
YENİŞEHİR
ANKARA

YIL : 9 - SAYI : 249
FİYATI 50 KURUŞ
BASILDIĞI TARİH
1 EYLÜL 1975

★☆★

GENEL-İŞ EMEK'in
bu sayısı
20 bin adet basılmıştır

GENEL-İŞ EMEK'İ OKU OKUT

SOSYALİST DÜZENDE ÇALIŞMA NORMLARI VE TARİFELER

Planlı ekonomi teknik normlar olmadan kavranamaz. Emeğin iyi düşünülmüş kural ve ilkelere bağlanması üretim sürecini yönetmek, emeğin verimliliğini ve çalışmanın organizasyonunu iyileştirmek ücretlerin bir teviye eşitliğini ortadan kaldırmak, sosyalistçe ilerleme yarışmasını açmak için esastır. İşletmedeki işçi yığınlarının seçkin emekçilerin etrafında toplanması ve geri kalmış elemanların en ileri düzeye getirilmesinde teknik normlar çok büyük rol oynar.

Çalışma normlarını tesbit etmek belirli bir işin tamamlanması için gerekli zamanı veya bir zaman birimi içinde üretilecek parça sayısını belirtmek demektir. Birinci halde zaman normları, ikinci halde randıman normları tesbit edilmiş olur.

Ekonomi yönetiminde sosyalist yöntemler, işçi çoğunluğunun zaten doldurdukları normlarla en iyi yenileştiricilerin, öncü girişimlerin ulaştıkları seviye arasına teknik bakımdan doğru, gittikçe artan randıman normları konulmasını gerektirir. Bu randıman normları bütün emekçilerin ulaşıp doldurabileceği normlardır.

Gittikçe artan randıman normları, günü geçmiş ve çok normlara takılıp emeğin verimliliğinin yükselmesini ve plânların gerçekleşmesini önleyen tutucu elemanlara karşı canlı bir mücadeleyle birlikte yürütülür. Çalışmanın doğru normlara bağlanması, teknik cihazların ilerlemesini ve işçilerin teknik ve kültürel seviyesinin yükselmesini yansıtmalıdır.

Emekçinin mesleki ustalığına, işin niteliğine, üretim kolunun koşullarına ve özelliklerine göre her çeşit işe değer biçilmesi bir tarife sistemine göre yapılır. Ulusal ekonominin çeşitli kollarında ve çeşitli ekonomi kategorileri için ücret seviyesi bu tarifeler zemini üzerinde kurulur.

Tarifeler sisteminin başlıca unsurları barem, niteliklere göre tarifeler fihristi ve ücret emsalidir.

Emekçilerin mesleki değerlerine göre ücret farklılaşması bir baremle tesbit edilir.

Belirli bir kolda yapılan çeşitli işlerin ayırdedici nitelikleri, niteliklere göre tarife fihristinde belli edilir.

Ücret emsali, çeşitli kategorilerde zaman birimi başına ödenecek emek karşılığını tayin eder.

Bu unsurların hepsini içeren doğru yapılmış bir tarife sistemi sosyalist ekonomide emeğin verimliliğinin yükselmesini sağlar ve niteliklerin yükselmesini teşvik eder.

PARA

Genel eş-değer görevini yapan bir metadır. Para :
1- Değer ölçüsüdür. 2-Dolaşım aracıdır. 3- Birikim vasıtasıdır. 4- Ödeme aracıdır. 5- Uluslararası ödemelerin aracıdır.

Para dolaşımının gelişmesiyle kâğıt para ortaya çıktı. Kendine özgü, kendi taşıdığı bir değeri olmayan kâğıt para dolaşım aracı olarak yerini aldığı madenî paranın işaretidir. Aşırı kâğıt para çıkarılması enflasyona yol açar ve bu, emekçilerin yaşama seviyesini düşürür.

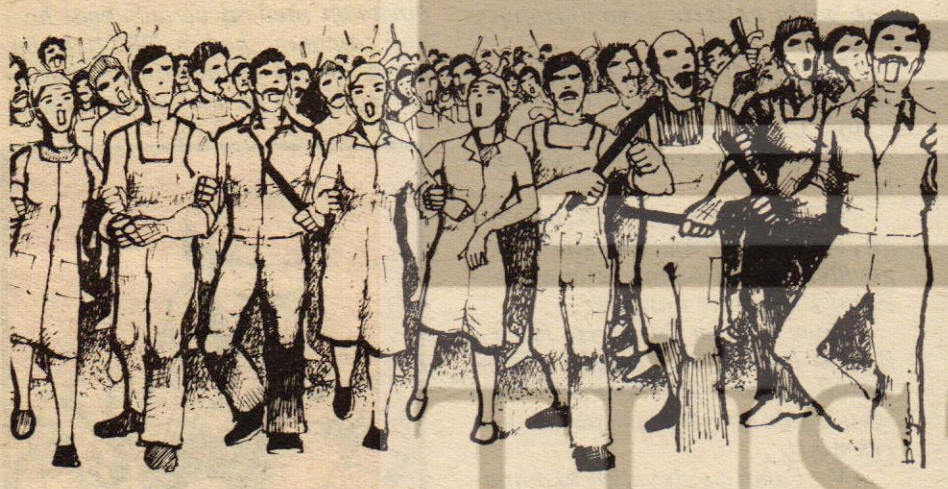

Faşizm, işçi sınıfının ve sınıf sendikalarının en amansız düşmanıdır. Faşizme karşı sonuna dek, amansızca ve tavizsiz olarak mücadele etmek gerekir. Faşizmle sendikal hareket arasında hiçbir anlaşma, görüşme olamaz. Sendikacılık hareketinde faşizme ve özellikle faşist sendikalara karşı, her alanda ve her yerde sistematik, inatçı, amansız ve sürekli bir mücadele verilmelidir. Faşizm her adımda, her görüldüğü yerde, işçi sınıfını kurtuluşa götürecek sınıf mücadelesi açısından işçilerin ve memurların acil çıkarları ve sendikal örgütlerin özel görevleriyle sıkı ilişki içinde, somut ve aktif şekilde ezilmelidir.

Faşizme karşı bu mücadele ideolojik, siyasal ve sendikal hareketin örgütlenmesi alanlarında olacaktır.

Ağlaşmayın Analar

Ağlaşmayın analar
alıp götürüldüğünde çocuklarınız
Ağlaşmayın gayrı, gömün acınızı yüreğinize
Gelirler, alırlar, götürürler
Atarlar, aç bırakırlar, işkenceler ederler
Ama bu tutsaklık zor gelir bir gün
Dolup taştığında mapusaneler
Tel gibi bükeriz demir parmaklıkları
Birgün kavuşursunuz analar çocuklarınıza
Devrimi yapar gelir devrim çocukları

Ahmet GÜNBAŞ

Yorum

O, İŞÇİ SINIFI Kİ...

12 Mart muhtırası ile şapkasını alarak kaçan Demirel yönetiminden sonra, ülkemizin bir yığın yarı faşizan ara rejimlerle yönetildiği bilinen gerçeklerdendir.

Erim, Melen, Talu hükümetlerinin faşist tutumları sonucu, hele Erim'in balyoz hükümeti döneminde emeğinin karşılığını, yaşamını sürdürmesi için gerekli olan hakkını isteyen işçilere karşı girişilen yoğun baskılar, 14 Ekim 1973 seçimleriyle bir ölçüye kadar yavaşlamıştı. Aradan bir süre geçmeden, Kıbrıs'ta faşizm hortladı. Bütün dün yada can çekişmekte olan kapitalizm, geri kalmış ülkelerde faşizmi hortlatmak ve böylece biraz daha ayakta kalabilmek için bütün gücünü kullanıyordu. Kapitalizm, Kıbrıs'ta bu deneye girişince, Türkiye haklı olarak karşı çıktı. Ve bunun sonucu olarak ülkemizde sıkıyönetim ilan edildi.

Sıkıyönetimin ilanı, tümüyle dış güvenliğimiz açısından gerekli görülmüş ve gerekçesinde de açıklanmıştı. Aradan zaman geçti, Kıbrıs'ta yaşam olağanlaştı. Ama sıkıyönetim kaldırılmadı. Patronların arkasını dayadığı sıkıyönetim, süre ilerledikçe sıkıcı yönetim olmaya başladı. İşçi sınıfının, sermaye sınıfına karşı kullanacağı, yasalarla tesbit edilmiş olan silahları elinden alınmadı, ama kurşunları alınarak, etkisiz hale getirildi.. Grevler ertelendi, yasaklandı. Direnişlere izin verilmedi. Kısacası, işçi sınıfı patronun tutsağı gibi çalıştırıldı, uzun bir süre..

Ve gün geldi, sıkısı olmayı da aşan sıkıyönetim kaldırıldı. Sıkısız yönetime dönüldü. İşçi sınıfının hak mücadelesi önüne çekilen sıkıyönetim setinin kaldırılması, dolan barajın taşmasına yetti .... Grevler ve direnişler yeniden başladı. Uzun bir süre sıkıyönetim altında kalan işçi sınıfı, rahat bir nefes aldı. Emeğinin karşılığını alabilmek için hak mücadelesine yeniden başladı.

Sıkıyönetimin kaldırılması işlerine gelmeyen kapitalistler, bir de grevlerin, direnişlerin patladığını görünce huzurları iyiden iyiye kaçtı. Kendi iktidarlarına baskı yaparak, emeğinin karşılığını almak için direnen, grev yapan işçilerin üstüne, devletin güvenlik kuvvetlerini gönderip, mücadelenin bastırılmasını istediler.

MC hükümeti, işverenlerin bu istemine karşı hemen harekete geçti. Genelgeler yayınlandı. Toplantılar yapıldı. Demeçler patlatıldı İşçi hakkını isteyemez, hakkını isteyen işçi kanunsuzluk yapmış olur anlayışı içinde olanlar, gerçekleri görememektedirler.

Sormak gerekir MC'ye ve işbirlikçisi sermaye sınıfına; işçi sınıfı emeğinin karşılığını almak için direnince kanunsuzluk oluyor da, işçi sınıfının üstüne devletin güvenlik kuvvetlerini saldırtmak ne oluyor acaba? İş başında bulundukları şu kısa sürede devlet dairelerine doldurdukları komandolarından 200 kadarını Ankara Belediyesi Fen işleri Müdürlüğünde çalışan işçilerin üstüne kışkırtıp, Fen işlerini işgale kalkışmaya ne buyurulur?

MC ve sermaye sınıfı aklını başına toplasın. Zaman eski zaman değildir. Köprülerin altından çok sular aktı. Öyle genelgeler, demeçler, tanklar, tüfekler işçi sınıfını korkutamaz, sindiremez.

O işçi sınıfı ki, durduğu zaman, yaşamın da duracağı bilincine, varmıştır.. O işçi sınıfı ki, yürüdüğü zaman, önünde hiçbir kuvvetin dayanamayacağını bilmektedir.. O işçi sınıfı ki, birleşince bir ordu olacağını anlamıştır artık...

Yasalara saygılıdır.. Ancak, çocuklarının nafakasını kesmek isteyen zihniyete karşı da çok acımasızdır.

Genel-İş emek

unutturmamalı

prof. bahri savcı

Demirel'in MC Hükümeti, Türk ulusunun tarihine büyük ayıpların simgesi olarak geçecektir. İleriki kuşaklar, önce, onun kuruluşdaki "Çirkin Politika" yöntemlerini kınayacaklardır. Fakat o, özellikle, Atatürk'ün Anadolu devrimiyle, onunla bütünleşerek onu geliştirici yolda bir akış yaratan 27 Mayıs devriminin tüm anlamına bir karşı geliş devinimi (hareketi) olarak damgalanacaktır.

1919'dan beri Mustafa Kemal ile başlayan ve 27 Mayıs ile bir bilinç muhasebesinden geçen Türk çağdaşlaşma süreci, şimdiye kadar epey tepkiler görmüştür.

Bunlardan kimisi silahlı eylem halinde belirenklasik birer isyan olmuştur. Kimisi ise silaha gerek görmemiştir. Ama dipten, derinden bir akış ile Türk modernleşme devrimini yapısal olarak çürütücü görüş inançları ve davranışları getirmiştir. Böylece toplumun yönünü tersine çevirmiştir. Bunların en son örnekleri şunlardır: Said-i Nursilerin, Pilavoğullarının, Süleymancıların örgütlenmeleri ; Celal Bayar'ın bunların da, sakallarını öpüşü; Sadettin Bilgiç ve Süleyman Demirel'in bunları etekleyişleri ve Erbakan'ın tüm takımı ile, tüm davranışları...

Bu sonuncular elbette klasik bir isyan değildir. Fakat lâik espiriye, hurafeci görüş inançları ile direnen birer açık devrimdüşmanlığıdır. Ayrıca en kestirme en ucuz yoldan iktidar savaşı yaparak siyasal kuvvet olma manevralarıdır.

Aslında Türk devrimine karşı olan hurafeci direnişlerin dinamiği ; Tekelci sermaye sınıfları ve onların sömürücü ekonomi istekleridir. Amaçları; Türkiye'yi kitlesel bir uyanıştan alakoyup, ekonominin, toplum temeline dayanmasını önlemek... Celal Bayar ile Süleyman Demirel Sadettin Bilgiç ve Erbakan takımı, bu dinamiğin suyun üstünde kullandığı araçlarıdır. Tekelci sermaye sınıfları bu politikacıları Türk modernleşme akımının lâik-Ulusal-Halkçı-sosyal niteliğine karşı kullanır. Bu hususta biçimsel bir demokrasi kuralı uygulandığından, onların bu direnişi suyun altından akar.

Burada, bu karşı geliş devinimin nelerden kurulu olduğunu birer birer göstermeye yerimiz yok.

Ama bunlardan biri üzerinde, özellikle duracağız: Modernleşmenin yapısal ürünlerinden olan "Hukuk Devleti"ne yapılan direniş üzerinde duracağız.

Eğer Tarih, doğal çizgisini izleyecek ise ; bu doğal çizgi, demokratik yöntem içinde bir gelişim göstermek ve günahların hesabını bu demokratik yöntem içinde sormak zorunu içeriyorsa; Demirel'in kendisi- Partisi-Ortakları, Hukuk devleti ilkesini yıkışlarının hesabını vereceklerdir.

Aydın ve ilerici güçler bütünleşmesine düşen görev; Demirel'in ve onun MC hükümetinin hukuka isyanları olayını demokratik kamuoyuna unutturmamaktır. Bunun için de hukuk devleti ilkesine direnme olayının anlamını, öğelerini bizlerin de çok iyi kavramamız gerekmektedir.

Bu da şudur :

I- TRT, Türkiye'de herhangi bir kuruluş değildir. Bir anayasal kurumdur.

Anayasa, toplum içindeki insanları, grupları, sınıfları, tüm sosyal ve ekonomik kurumları birbirine bağlayan bir sosyal ve siyasal anlaşma ve antlaşmanın kurallarını gösteren bir belgedir. O, kendi öngördüğü ilkelere uygun bir siyasal iktidar olayı yaratma işine karışacak olan kurumları, kuruluşları bizzat kendi içine alır ve düzenler. Böylece onları, öteki alelade yasaların ve gelip geçecek siyasal iktidarların saldırılarından da korumuş olur. Onların, Anayasanın öngördüğü anlaşma ve antlaşmanın doğrultusunda, sosyal dinamikler yaratmaları işlevini görmelerini sağlamış olur.

İYİLİK NEYE YARAR?

İyilik neye yarar,
öldürülürse iyiler çarçabuk,
ya da iyilik görenler?

Özgürlük neye yarar,
yaşarsa bir arada
özgürlerle tutsaklar?

Akılsız olmak madem ekmek sağlar herkese,
akıl neye yarar?

İyi insan olacağınıza,
öyle bir yere götürün ki dünyayı,
iyilik beklenmesin'.

Özgür insan olacağınıza,
öyle bir yere götürün ki dünyayı,
kavuşsun özgürlüğe herkes,
özgürlük sevgisi geçersiz olsun'.

Akıllı insan olacağınıza,
öyle bir yere götürün ki dünyayı,
akılsızlık zararlı olsun'.

BERTOLT BRECHT

İşte 1961 Anayasası, üniversiteler ile TRT'yi böyle önemli bir yerde görmüştü. Onlara, iktidarların aracı olma görevini değil, Anayasanın öngördüğü sosyal antlaşmanın yerine getirilmesini destekleyip, onu uygulatacak kamuoyunu yaratma işine yarama görevini vermiştir. Onun için, onların bu görevlerini tam bir başarı ile görebilmelerinin koşulu olmak üzere, onları, hükümetin, icranın, siyasal iktidarın baskısından korumuştur. Bu maksatla onları anayasa içine almıştır. (Bu arada yersiz ve faşistce bir karışma ile, TRT'nin özerkliği kaldırılmış ise de, o gene de anayasa içinde, anayasa koruması içinde yaşamaktadır)

II- Ecevit'in başbakanlığı zamanında buraya, İsmail Cem İpekçi Genel Müdür olarak atanmıştır. Onun, TRT'yi, Türkleri birbirine bağlayan bir sosyal antlaşma olan anayasaya göre işleteceği düşünülerek bu atama yapılmıştır.

III- İsmail Cem İpekçi'de doğrusu, kendisinden umulanın eri olmuştu. TRT'yi, bu anayasada öngörülen yolda işletmiştir. TRT' yi, hiçbir iktidarın düdüğü olmaya cak yolda geliştirmeye uğraşmıştır.

IV- Fakat zaman değişmiş.. İktidara, bu anayasanın dayandığı "Türk Çağdaşlaşması devrimi"ne bir karşı tepki olan MC gelmiştir.

MC'nin doğası (tabiatı, niteliği), inancı, 1961 Anayasasında öngörülen ve korunmak istenen gelişim ilkelerine karşıdır.

Onun için bu iktidarca, İsmail Cem İpekçi'yi ve onun kurduğu lâik-uluscu-ülkeci-sosyal anlayışlı takımı yerinden atmak gerekmiştir.

V- Fakat neyleyelim ki İsmail Cem İpekçi'yi ve takımını yerinden atarken ve onların boşalttığı yeri kendi adamları ile doldurrken, MC Hükümeti, hemen her işlemlerinde yasalara aykırı düşmüştür. Bunu Danıştay'ın kararları açıkca saptamıştır.

Fakat hükümet, yanlışlıklarını düzeltmek istememiştir. Elindeki polis gücüyle TRT'nin işgalini sürdürmüştür. Böylece MC Hükümeti anayasanın öngördüğü hukuk devleti ilkesini çiğneyen bir kuvvet durumuna gelmiştir. İsmail Cem İpekci'nin yerine söz de atanmış gibi gözükerek gelen bir profesör de anayasayı çiğneme suçuna ortak olmuştur.

VI- Şimdi bütün taraflar için nesnel durum şudur :

A- Hükümet için : Bu hükümetin, anayasada öngörülen hukuk devletini hiçe sayan bir hükümet olduğu anlaşılmıştır.

Bu, iktidar mevkiinde olunduğu halde, anayasayı ihlâl eden bir hükümet görüntüsünün tam bir örneğini teşkil etmiştir.

B- Nevzat Yalçıntaş için: İsmail Cem İpekçi'nin yerini kendisine işgal ettirilen Profesörün de; hukuk tutkusundan, hukuk sevgisinden yoksun olduğu anlaşılmıştır. Bütün bilim adamlarının, hukuk uğruna bir savaş verme zorunda oldukları bir çağı yaşıyoruz. Böyle bir çağda, bu zat hukuk uğruna savaşmayı reddetmiştir. Onun yerine, iktidar mevkiinden anayasayı ihlâl eden bir hükümetin buyruklarının bağımlısı ve tutsağı olmayı yeğlemiştir.

C- İsmail Cem İpekçi için: Bu zatın da ; bir mevki, bir kartvizit için değil, "Türk modernleşme devrimi" nin bayrağı olan "Hukuk devleti ilkesi"nin utkusu (zaferi) için savaşan bir savaşçı olduğu anlaşılmıştır.

Sonuç : Ulusumuzun, ilerki seçimlerde, bu anayasa kırıcısı iktidarı yenilemesi gerekir. Ve o zaman da -ayrıca-bu MC iktidarının imza sahiplerinden, anayasa kırıcılıklarının tüm hesaplarını da sorması gerekir:" Yapanın yanında kalmaması" için...

Gene ulusumuzun, öteki anayasa kuruluşların aracılığıyle, işgalci profesörden bu işgalciliğinin gerektirdiği hukuksal hesabı da sorması gerekir.

Bu sorun, bu dava, aydınlarımıza ve ilerici sosyal kuvvet merkezlerimize bir ödev yüklüyor: Ulusumuzun seçim yoluyla soracağı siyasal hesap ile, ondan sonra soracağı medeni ve hukuksal hesap zamanına kadar, TRT'deki bu işgal olayını gündemde tutmak, onu hiç kimseye unutturmamak.

EMEK

Varsa inandığım bir gerçek
Dünyada eli öpülecek
Sensin, ey ak yüzlü melek..
Sıcak sırtımdaki yorgan
Öğünecek dillerde şiir
Ve güzel soframdaki ekmek
Senin değil mi, ey kutsal emek;
Varsa dünyada bildiğim
Sensin saygıyla
Sensin tek, eli öpülecek...

Mesut Uluocak

DÜNYADA işçi hareketleri

Çatışmalar sürüyor

Portekiz, bugünlerde büyük bir kargaşalık içinde. 15 ay önce gerçekleştirilen devrimi içlerine sindiremeyen yobaz ve faşistler, devrimcilere saldırmakta, kan dökülmesine neden olmaktadırlar. Fotoğrafta solcuların bir aşırı sağcıyı dövdükleri görülüyor.

FAŞİSTLER PORTEKİZ'İ KANA BULADI

"Portekiz'de kanlı olaylar sürüyor" "Portekiz'de kan!.", "Portekiz'de rejim tartışması sürüyor", "Portekiz'de olaylar önceki gün de devam etti", "Portekiz'de siyasal durum giderek karışıyor" "Portekiz Başbakanı Goncalvez görevinden ayrılmazsa ordu "zor" kullanacak", "Portekiz'de ılımlı subaylar Cumhurbaşkanı Gomes'e ültimatom verdi"

Yukarıda gördüğünüz başlıklar, günlerdir basınımızda çıkan başlıklardır.

Portekiz'de bundan aşağı yukarı 15 ay önce faşist bir rejim vardı. Öylesine faşist bir rejim ki, işçi sınıfının kendisi yasal partisini kurması bir yana, sendikalarda örgütlenmelerine bile izin vermiyordu. Ama bugün Portekiz, patronların iktidarının ciddi olarak sarsıldığı tek kapitalist ülke. Portekiz'de faşist rejim, bir askeri darbe sonucu yıkıldı. Darbeci komutanlar, işçilere bir takım haklar tanıyarak sömürünün kalkmasını gerçekleştirmek için devirdiler faşist rejimi.. Ne var ki, darbeci komutanların dediği gibi olmadı ve işçiler bu yeni demokratik rejimin kendilerine tanıdığı örgütlenme, tartışma ve düşüncelerini yayma haklarını sonuna dek kullanmasını bildi. Ekonomik mücadelenin yanı sıra, iktidar mücadelesine de girdi Portekizli işçiler.. Ordunun bazı birlikleri de işçilerle birleşince, patronlar fabrikaları bırakmak, terketmek zorunda kaldılar. Böylelikle patronların terkettikleri fabrikaları işçiler yönetmeğe başladı. Fabrikalardan sonra, radyo, havaalanı, gazetelerin yönetimi de işçilerin eline geçti.

Devlet idaresindeki egemenlikleri zayıflamış olan patronların tamamen sökülüp atılması için girişimlerde bulunuldu.

Ancak son günlerdeki olaylar nasıl bir sonuç getirecek, kestirmek olduça zordur. Son olayların ateşlenmesi tansiyonu arttırdı. Don Francisco Maria Da Silva adındaki bir Papazın 25 bin köylüyü solcuların üstüne yürütmesi, kanlı olayların başlamasına neden oldu. Portekiz'de 15 ay önce faşist rejimin yıkılması ile sağlanan huzur CIA'nın girdiği oyunlarla yeniden bozulmuştur.

●●●

ŞİLİ'DE ORDU YÖNETİMİ BIRAKMIYOR

Askeri Cunta Şefi Pinochet:" Siviller iktidarı çok uzun süre beklesin" dedi.

Şili'de Allende'nin faşistler tarafından hunharca katledilmesinden sonra kurulan askeri cunta, ülkede tam bir dikta rejimi uygulamaktadır.

Şili askeri cuntasının başı General Augusto Pinochet ordunun yönetimi sivillere devretmeden "bir kuşak" değişimine kadar işbaşında kalacağını söylemiştir.

Sivil yönetime dönülmesi için bir tarih tesbit edilmediğini ısrarla belirten Pinochet, "Böyle bir tarihle yalnız politikacılar meşgul. İstedikleri nedir? Neyi temizleyelim, onaralım, onları buyur edelim mi istiyorlar?" demiştir.

İTALYAN HÜKÜMETİ DEMİRYOLU İŞÇİLERİNİN GREVİNİ ÖNLEMEK İÇİN ORDUDAN YARDIM İSTEDİ

İtalya Ulaştırma Bakanı yaptığı bir açıklamada, İtalyan ordusunun istihkam sınıfında görevli askerlerden çoğunun kışlalarından alınarak uçakla Palermo'ya taşındıklarını söylemiştir. Bakan yaptığı açıklamada sözü edilen askerlerin demiryolu işçilerinin yürüttükleri grevler nedeniyle uzun hat yolculukları sırasında mahsur kalan katarların taşınması işlerinde görevlendirileceklerini bildirmiştir.

İtalyan hükümetinin İkinci Dünya Savaşının sona ermesinden bu yana bir grev yüzünden, ilk kez ordudan yardım istediği belirtilmiştir.

İşçi Ulusal Konfederasyonuna bağlı Demiryolcuları Sendikası ise yayınladığı bir bildiride, Bakanlar Kurulunun aldığı kararı "Aşırı biçimde tehlikeli" olarak tanımlamış, "Söz konusu karar, bundan böyle beklenmedik zamanlarda demiryolu işçilerinin süresiz greve gitmeleri için yeterli bir neden olacaktır. "demiştir.

ARJANTİN'DE İŞÇİLER HAKLARINI SÖKE SÖKE ALDILAR

Güney Amerika ülkelerinden nüfusu 23 milyon olan Arjantin'de 9 milyon işçi yaşıyor. Bu işçilerden 2,5 milyonu, Genel İşçi Sendikasında örgütlü bulunmaktadır. Ülkenin ve tüm Güney Amerika'nın en büyük sendikası bu.

Arjantin'de işçi ücretlerine, işverenler tarafından yapılan yüzde 100 oranındaki zammın Başkan Peron tarafından kabul edilmemesi üzerine işçilerin ülke çapında 48 saatlik genel greve gitmelerinden Peron hükümeti işçilerinin isteklerini kabul etmek zorunda kalmıştır.

Genel grev sırasında, yakın kentlerdeki binlerce işçi başkente doğru yürüyüşe geçmiş, bunun üzerine çarpışmalar olmuştur. Asker ve polislerin işçilerin üstüne ateş açmalarına, işçiler de karşılık verince yaralanan ve ölenler olmuştur. İşçilerin gücü karşısında fazla dayanamayan ve eski mesleği dansözlük olan Peron, işçilerin isteklerini kabul etmiştir.

İSPANYA'DA 10 BİN İŞÇİ GREVE GİTTİ

İspanya'da Başk bölgesindeki baskılara karşı gösterilen tepkiler ve bu tepkilerin doğurduğu gerginlik sürekli olarak artarken, aynı olayları protesto etmek amacı ile, ülkenin kuzey bölgelerindeki 20 bin işçi "Mücadele Günü" olarak tanımladıkları 12 Haziran günü greve gitmişlerdir.

San Sebastian, Bilbao ve Pamplana bölgelerindeki 151 fabrikanın çalışmalarını felce uğratan grevlerin bazıları bir saat kadar sürmüş, diğerleri ise daha uzun süreli olmuştur.

Grevlerin en ağırı, 16 bin işçinin 132 işyerinde greve gittiği San Sebastian'da olmuştur.

NOKTA

TÜRK İŞ'in POLİTİKASI YENİDEN SAPTANACAKMIŞ

Türk-İş Genel Başkanı Tunç, Kıbrıs gezisi sırasında yaptığı bir konuşmada şöyle demiş :

-Türk-İş'in Türkiye'de izleyeceği siyasal tutum önümüzdeki günlerde saptanacaktır. Her hal ve kârda Türk-İş'in sağdaki bir partiyi desteklemesi söz konusu değildir.

Bay Tunç'ta ya büyük bir ilerleme var, ya da başına su çıkmış.

Sağdaki bir partiyi desteklememiz söz konusu değildir derken, sağcı yönetim kadrosunu unutuyor herhalde. Belki de laf olsun diye söylemiştir.. Olurya o gün, rüzgâr o yönden esmiş olabilir...

Bay Tunç'a çağrı...

Genel-İş'in 3 Ağustos Pazar günü toplanan Olağanüstü Genel Kurulunda, Türk-İş'ten ayrılma kararı almasından hemen sonra, 4 Ağustos Pazartesi günü, basına yaptığı açıklamada Bay Tunç, bir iddiada bulunmuştu ve

-..... iddia ediyorum, eğer Genel-İş bir ay sonra bugünkü üyesinin yüzde beşini bünyesinde tutabilirse, onları kamuoyu önünde kutlayacağım. demişti.

Geçen sayımızda gene aynı köşede, Genel-İş'in daha da güçleneceğini ve Bay Tunç'un bu durum karşısında sözünü unutarak, Genel-İş yöneticilerini kutlamak yerine, dut yemiş bülbül gibi susacağını söylemiştik.

Bay Tunç'un iddiası ayını doldurdu. Genel-İş'ten tek bir işçi bile ayrılmadı. Hatta Türk-İş'ten ayrıldığı için katılanlar oldu, daha da güçlendi.

Şimdi, dereyi görmeden paçaları sıvayan Rüzgâr Horozu kılıklı Bay Tunç'a, bir ay içinde Genel-İş'ten yüzde doksanbeş değil, yüzde beş üye bile koparamadığı için, iddiasını hatırlatıyor ve kamuoyu önünde Genel-İş yöneticilerini kutlamaya, böylelikle sözünü yerine getirmeye çağırıyoruz.

Açıklayabilir misin Bay Tunç?

Genel-İş'in Türk-İş'ten ayrılmasından sonra, Türk-İş içinde Genel-İş'in yerine Belediye İşçileri Federasyonu (BİF) kuruldu.

Genel-İş'in yerini doldurmak amacı ile kurulan BİF Türk-İş'e başvurarak, konfederasyona alınmasını istemiş. Türk-İş'in başında bulunan ve işçi sınıfına ihanet içinde olmalarıyla tanınan Tunç ve takımı da BİF'in konfederasyona alınmasını kararlaştırmıştır.

Bünyesinde bulunan sendikalara hakim olma yeteneğinden uzak olan Türk-İş yönetim kliği, ülkenin en büyük ve güçlü sendikasının Türk-İş'ten ayrılmasına engel olamazken, hatta ayrılmasına neden olurken, henüz adından ve tabelasından başka hiç bir şeyi olmayan bir federasyonu bünyesine almakla, gönül avutmaktadır.

100 bin üyeli Genel-İş'in yerine alındığı açıklanan BİF'in kaç üyesi vardır? Bay Tunç ve takımı bunu açıklayabilir mi ?

İŞÇİ SINIFININ ÜÇLÜ MÜCADELESİ

Siyasal mücadelemiz

Geçen sayımızda işçi sınıfımızın üçlü mücadelesinden biri olan ekonomik mücadeleyi gördük. Bu sayımızda da siyasal ve ideolojik mücadeleyi göreceğiz.

İşçi sınıfı, sömürü düzenine boyun eğip, bu düzende patronun tanımak zorunda kaldığı küçük paylarla yetinemez. Madem ki o, bütün değerlerin yaratıcısıdır. Madem ki dünya onun üzerinde duruyor. Madem ki dünyadan bütün krallar, bütün zenginler, bütün ünlüler, bütün patronlar, bütün ordular kalktığı anda bile üretim yani yaşam durmaz, ama emekçiler yokolursa herşey durur... Şu halde emekçi sınıfların, başta toplumun en ilerici sınıfı işçi sınıfı olmak üzere, düzeni, emekçilerin düzenine çevirmeye hakları vardır.

Proletaryanın egemen sınıflara karşı yürüttüğü mücadelenin en önemli yanı siyasal mücadeledir.

Siyasal mücadele neden önemlidir?

Proletaryanın sınıf mücadelesinin amacının üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermek olduğunu biliyoruz. Günümüzde kapitalist özel mülkiyet vardır. Egemen sınıflar bu özel mülkiyeti siyasal kurumlarla, siyasal güçle korumaktadırlar. Devleti, burjuva partilerini, burjuva demokrasisini ve parlamentosunu kullanmaktadırlar.

Burjuvazi kapitalist düzeni ve onun temeli olan üretim araçlarının özel mülkiyetini siyasal araçlarla korumaktadır. Sınıf mücadelesini ve emekçi sınıfların direnişini siyasal araçlarla engellemeye çalışmaktadır.

İşçi sınıfı da bu yüzden kendi mücadelesinde siyasal araçlar kullanmak ve siyasal bir mücadele vermek zorundadır.

Egemen güçlerin siyasal iktidarına son verilmeden hiçbir şey çözülmez. Onun koyduğu sınırlar içinde elde edilecek bütün başarı ve ilerlemeler geçicidir. Burjuvazi kendi siyasal iktidarını kullanarak, bütün toplumu yeniden kendi çıkarlarına göre düzenleyebilir. Kazanılan bütün mevzileri geri alabilir. Tarih bize bunun birçok örneğini vermiştir. İşçi sınıfı siyasal iktidarı ele geçirerek, egemen sınıfları böylece silahsızlandırarak, iktidarı halkın çıkarları açısından kullanmayı başaramazsa, sömürü ve baskıya son vermek mümkün değildir.

Siyasal mücadele iktidar mücadelesidir. İktidarın alınması ve korunması mücadelesidir.

Egemen sınıfların elindeki mevziler nedir?

Devlettir, siyasi partilerdir, parlamentodur ve diğer siyasi örgütlerdir.

İşçi sınıfının siyasal mücadelesinin amacı :

Toplumun kilit noktaları olan bütün bu mevzilerden burjuvazinin uzaklaştırılması ve bunların halkın eline geçmesidir. Bunların halkın çıkarına işleyen bir hale gelmesidir.

Egemen sınıfların elindeki siyasal iktidarın, devletin, çeşitli kurumların el değiştirmesi de tek başına yetersizdir. Bunların işçi sınıfı ve ortakları tarafından yeniden düzenlenmesi, değiştirilmesi de gerekir.

Bütün bunlar örgütlü siyasal mücadele ile mümkün olur.

İşçi sınıfının kurtuluşu örgütlü ve öncü siyasi mücadele ile gerçekleşir. Siyasal mücadele mümkün olan en geniş kitleler tarafından verilirse başarıya ulaşır. Kitlelerin kazanılmadığı küçük gruplarca yürütülen her türlü mücadele, ne kadar iyi niyetli ve fedakârca olursa olsun yok olmaya mahkûmdur.

Kitleler mücadeleden ancak örgütlü bir şekilde varolabilirlerse mücadele amacına ulaşır. Dağınık, kendiliğinden gelme kitle hareketleri, ne kadar yankı uyandırırsa uyandırsın, ne kadar çok kişiyi harekete geçirirse geçirsin, bir saman alevi gibi parlayıp söner.

Ancak örgütlü mücadele başarılı olabilir. Kitlelerin, siyasi bir mücadelede, iktidar mücadelesinde kalıcı bir şekilde örgütlenmesinin temel koşulu işçi sınıfının öncülüğünde örgütlenmelerinin sağlanmasıdır. Bu görevi başaracak olan da işçi sınıfıdır, işçi sınıfının kendi öz partisidir. Buna göre, siyasal mücadele, işçi sınıfı partisi öncülüğündeki işçi sınıfının etrafında örgütlenmiş kitlelerin mücadelesidir.

Bütün bunlardan ayrı olarak, siyasi mücadele kitleleri bilinçlendirir ve birleştirir. Kitlelerin siyasal bilince ulaşması hiç bir zaman kendiliğinden olmaz.

Doğru bir siyasal mücadele yürüten bir işçi sınıfı partisinin kitleleri bilinçlendirmesi onlara politik gerçekleri açıklama çalışması olmadan, kitleler bu gerçekleri kendi öz siyasal tecrübeleriyle içlerine sindirmeden, kitlelerin siyasal bilinçlenmesinden söz edemeyiz.

Siyasal mücadelenin araçları nelerdir ? Siyasal mücadelenin çeşitli araçları vardır ; bunlar, politik gösteri, ve mitinglerden, çeşitli kampanyalara, seçimlere katılmadan, parlamentoya girmeye, politik grevler ve genel grevler düzenlemeden daha başka türlü eylem biçimlerine kadar birçok çeşidi vardır. Hepsinin başında da İşçi Sınıfının Siyasal Partisi gelir. İşçi Sınıfı Partisi, hangi anda, hangi aracın kullanılacağını belirtir. Gerçek bir işçi sınıfı partisi, bütün mücadele biçimlerini, gerektiği zaman en iyi biçimde kullanmayı bilen ve buna hazırlıklı olan partidir.

Emekçiler çoğunluktadır. Sömürücü egemen sınıflar ise azınlıktadır. Azınlıkta olmalarına karşın gene de güçlüdürler. Çünkü devlet, iktidar, yasalar, yönetim, siyaset sömürücü egemen sınıfların denetimindedir. Bu sömürü düzeninin değişmesi, bütün bunlara emekçi halkın, işçi sınıfının el koymasıyla, siyaset ve devlet çarkını emekçilerin çevirmesiyle mümkündür. Böylece sömürülen çoğunluk siyaseti bilecek ve emekçi yığınların çıkarları, hakim olacaktır. İktidar, ancak siyasal mücadele ile alınır. Bu düzeni değiştirmek, ancak siyasal mücadele ile, yani iktidar mücadelesi ile mümkündür.

İşçi sınıfı siyasal mücadeleye kendi örgütlü gücüyle katılır. Tüm emekçi sınıflar siyasal mücadeleye işçi sınıfının yandaşları, müttefikleri olarak katılırlar.

İşçi sınıfının üçlü mücadelesinin can alıcı noktası, ağırlık noktası siyasal mücadeledir.

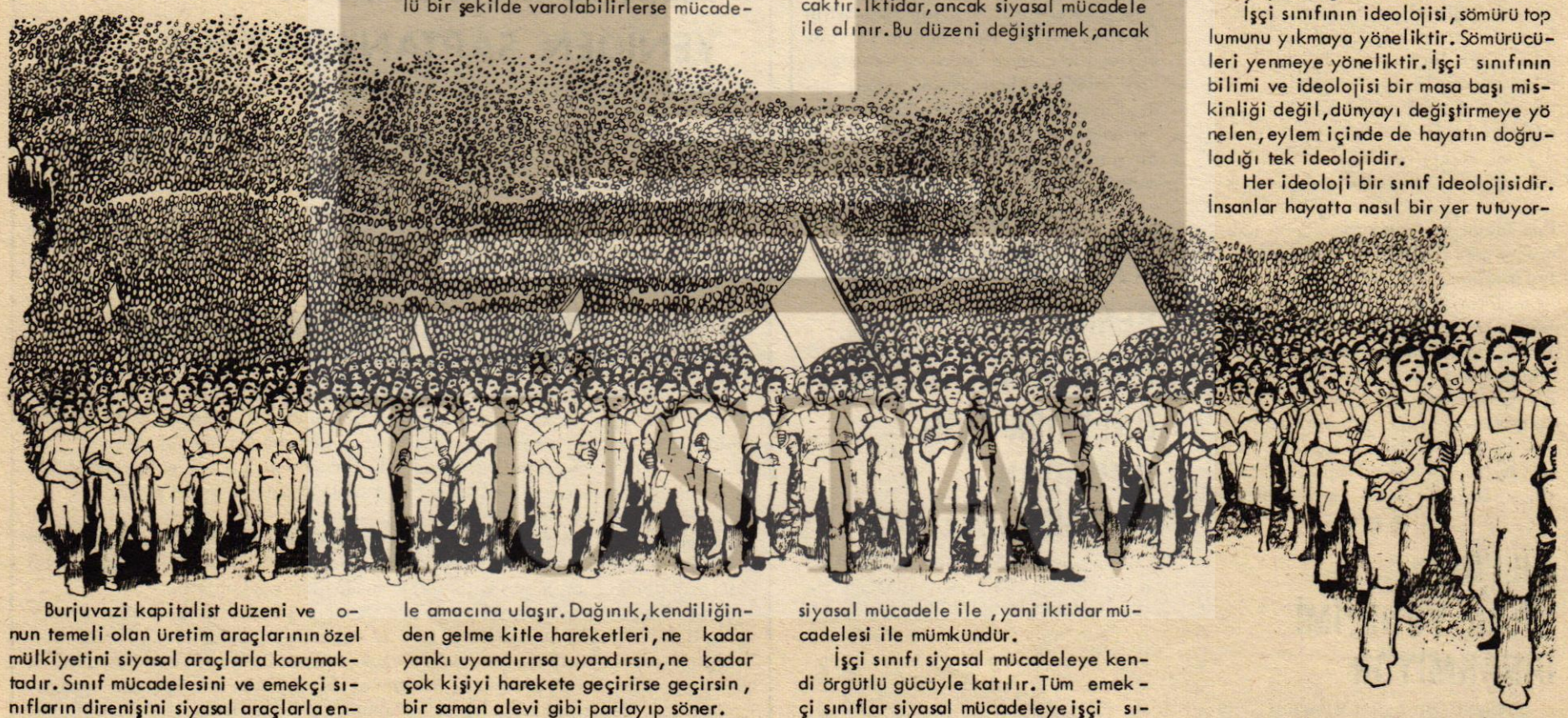

İDEOLOJİK MÜCADELEMİZ

Emekçi sınıfların yaşayışları, dünya görüşleri, sorunlara bakışları, fikirleri de sömürücülerden farklıdır. Çıkarları farklı olunca, düşünceleri, dünyaya bakışları, olayları yorumlayışları da farklı olur.

Sömürücü egemen sınıfların kendilerine göre, kendi çıkarlarına uygun ve bu çıkarların devamına yönelik bir dünya görüşleri, düşünce sistemleri, bilim anlayışları vardır. İşçi sınıfının bilimi, ideolojisi, bunun tam tersidir. İşçi sınıfının bilimi sosyalizmdir. İdeolojisi sosyalist ideolojidir. İşçi sınıfının bilimi, ideolojisi tarihin, bilimin ve olayların doğruladığı tek ideolojidir. Egemen sınıflar kendi fikirlerini, dünya

görüşlerini, bilimlerini bütün topluma kabul ettirmek, böylece sınıf mücadelesini, emekçi sınıfların güçlenmesini engellemek isterler. Emekçi sınıflar da işçi sınıfının öncülüğünde ve işçi sınıfının biliminin, ideolojisinin ışığında, kendi doğru ve haklı dünya görüşlerini, dünyaya bakışlarını, düşüncelerini yaymak için mücadele ederler.

İşçi sınıfının ideolojisi, sömürü toplumunu yıkmaya yöneliktir. Sömürücüleri yenmeye yöneliktir. İşçi sınıfının bilimi ve ideolojisi bir masa başı miskinliği değil, dünyayı değiştirmeye yönelen, eylem içinde de hayatın doğruladığı tek ideolojidir.

Her ideoloji bir sınıf ideolojisidir. İnsanlar hayatta nasıl bir yer tutuyorlarsa, yani hangi sınıfa mensuplarsa, öyle düşünürler. Onların dünyaya bakışını belirleyen şey, mensubu oldukları sınıfın durum ve çıkarlarından başka bir şey değildir. Bu çıkarları koruma ve değiştirme yönünde dile getirdikleri politika, ekonomi, felsefe, din, sanat, hukuk, ahlâk vs. alanlarındaki fikirleri, görüşleri ve değer yargıları toplamına ideoloji denir.

Her sınıf kendi ideolojisi çerçevesi içinde davranır, olaylar karşısındaki tavrını alır ve görüş bildirir. Sınıflı toplumlarda her fikir, her görüş, her değer yargısı mutlaka belli bir sınıfın fikri, görüşü ve değer yargısıdır. Çıkarları zıt sınıfların fikirleri, görüşleri ve değer

Devamı Sayfa 15'te

ÖRGÜTTEN HABERLER

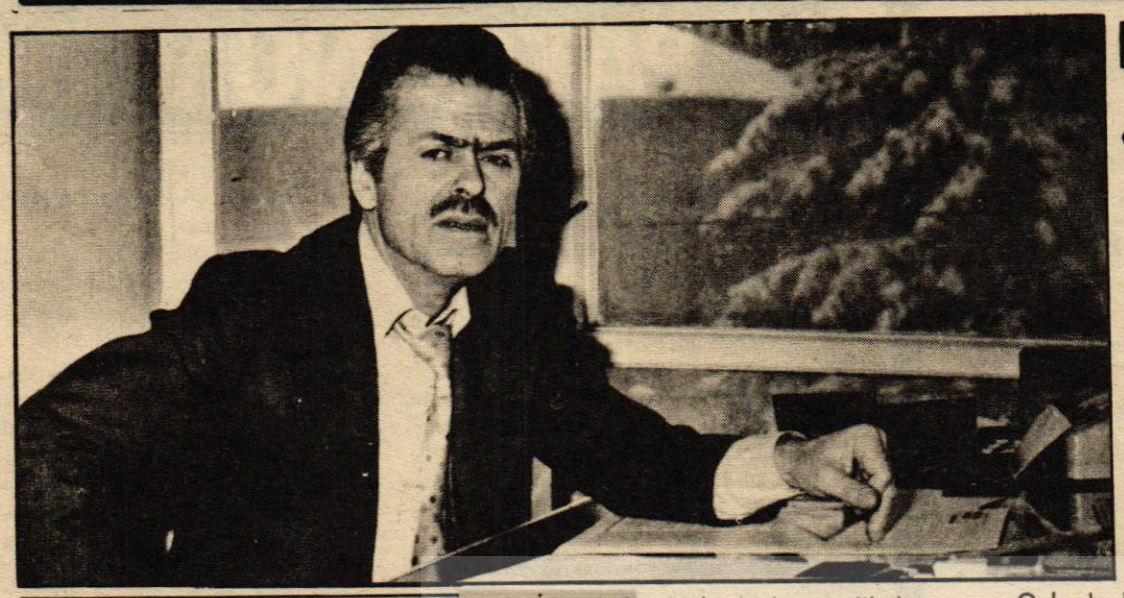

BAŞTÜRK, «SİZİ BABA OCAĞINIZDAN AYIRMAK ve SERMAYENİN KUCAĞINA ATMAK İSTEYEN SARI SENDİKALARA HAYIR DEYİNİZ»

DEĞERLİ İŞÇİ KARDEŞLERİM,

Hepinizi çok yakından ilgilendiren ve tüm dikkatinizi üzerinde toplayan, hatta sendikal yaşamda yankı yapan Sendikamız Genel-İş'in Türk-İş'ten ayrılmasından sonra, bir takım sarı sendikalar türemiştir. Zaten, 34 sıra nolu GENEL HİZMETLER işkolunda var olan sendika enflasyonu, Genel-İş'in Türk-İş'ten ayrılmasından sonra, yeni sarı sendikaların da katılmasıyla, var olan bu sendikal enflasyon hız kazanmıştır.

Sendikamız Genel-İş'in kurulduğu ilk günden bu yana karşı çıktığı sendika enflasyonu, sarı sendikalar tarafından kasıtlı olarak hızlandırılmaktadır. Sermaye sınıfının, işçi sınıfını parçalayarak zayıf düşürmek amacıyla kurdurttuğu bu sendikalar; ekonomik mücadele sınırlarını çoktan aşan ve siyasal mücadele ile birlikte ideolojik mücadelenin de yürütülmesi gerektiği bilincine varan siz işçi yığınları tarafından elbetteki desteklenmeyecektir.

Sendikamızın Türk-İş'ten ayrılma kararı almasından sonra, Belediye İşçileri Federasyonu (BİF) diye bir Federasyon kurulmuş bulunmaktadır. Bu Federasyon Türk İş tarafından kasıtlı olarak, Genel-İş'i parçalamak amacını taşıyarak kurdurtulmuştur. Daha önce sarı Tümtis tarafından kurdurulan Türkiye Genel-İş vardır. Bes-İş diye bilinen bir başka sarı sendika vardır. Bu sendikaların başında bulunanlar, Genel-İş'in Türk-İş'ten ayrılmasını kınayarak, kendilerinin Türk-İş'e bağlı olduklarını gururla söyleyebilmektedirler. Oysa ki, bu sarı sendikalar gururlanacakları yerde, işçi sınıfına ihaneti bir alışkanlık haline getiren Türk-İş'e bağlı oldukları için utanç duymalıdırlar.

işçi sınıfına ihanet içinde olanlar işçiyim diyorlarsa, bunların yalnız yüzleri değil, vicdanları da karadır.

İşçi sınıfını başka başka sendikalara dağıtarak parçalamak, güçsüzkılmak ve boş buldukları meydanlarda at koşturmak hevesinde olanların, bu hevesleri kursaklarında kalacaktır. Çünkü, düne göre daha bilinçli olan ve yarın daha da ileri bir fikre sahip olacağı kaçınılmaz olan işçi sınıfı, kendisini hor gören, güçsüz bırakarak, daha uzun yıllar köleliğe tutsak etmek isteyen zihniyete itibar etmeyecektir. Sermaye sınıfı ile işbirliği yaparak, işçi sınıfının yaklaştığı siyasal iktidarını geciktirmek isteyen sarı sendikalar hedeflerine ulaşamayacak, kestikleri faturanın hesabını kendileri ödemek zorunda kalacaklardır.

İşçi arkadaş,

Seni parçalayarak, güçsüz düşürmek isteyen, patronların uşaklığını yapan sarı sendikalara gereken cevabı vereceğine inancımız tamdır... Senin en küçük bir eylemin karşısında, hemen domuz topu gibi birleşiveren patronlar sınıfının karşısında, tek bir yumruk gibi biraraya gelmen, çocuklarına yaşam garantisi hazırlaman demektir.. Senden yana görünen ve aslında patronlardan arta kalan yağlı kemiklerle geçinen, seni, kendi çocuklarının yaşam garantisi için patronlara tutsak etmek isteyen sarı sendikalara inanma.

Onlar, ancak kendilerini düşünürler... İşçi sınıfı ve onun bölünmez bir parçası olan belediye işçileri örgütlenme mücadelesi verirken neredeydiler bu zavallılar!..

Sen, belediye işçisi kardeşim. Dün sendikal haklarına kavuşabilmek için çırpınan, sokaktan sokağa atılan, sürüm sürüm süründürülen sen, tüm güçlükleri göğüsleyerek var olduğunu kanıtlamaya, patronlar sınıfına yenilmez bir güç olduğunu göstermeye çalışırken, yalın ayak yürüyüşlere katılırken, yağmurun, karın, dolunun altında, çamurun içinde, uykusuz kalarak, karını, canından çok sevdiğin çocuklarını haftalarca görmeden gece gözcülüğü yaparken; bugün senin gerçek temsilcin olduklarını söyleyerek karşına çıkanlar, neredeydiler?.. Sen, hak ve özgürlük mücadelesine kanın, canın pahasına katılırken, onlar karılarının yanında, dut yemiş bülbül gibi susmaktaydılar..

Bugün belediyelerde çalışan işçiler, kendi öz kuruluşları olan, yaşam gücü verdikleri Genel-İş'te bütünleşmiş ve Türkiye'nin en güçlü işçi sendikasını yaratmışlardır. Şimdi, böylesi güçlü bir sendikanın varlığı gerek sermaye sınıfını, gerekse sarı sendikaları tedirgin etmektedir, huzursuz etmektedir.. Onun içindir ki, Genel-İş'i parçalamak, Genel-İş'te toplanan 100 bin yürekli, bilinçli, yiğit belediye işçisini dağıtmak, başka başka sendikalara bölerek güçsüz bırakmak hesaplarını yapmaktadırlar.

Onlar bu hesaplarını yaparken, tüm işçi sınıfını olduğu gibi, belediye işçilerini de bölme çabalarını yoğunlaştırırken, sarı sendikaların ve sermaye sınıfının bu çirkin hesaplarını belediye işçilerinin, siz yiğit işçilerin bozacağını bilen sendikanız Genel-İş, önümüzdeki dönem yapacağı toplu iş sözleşmesinin hazırlıklarını sürdürmektedir.

Aslında, hepinizin çok iyi bildiğiniz gibi 100 bin bilinçli, yürekli, yiğit belediye işçisinden oluşan güçlü temsilciniz Genel-İş, daha üye kaydetmeyi bile başaramamış bir Belediye İşçileri Federasyonu ile uğraşmaya gerek görmemektedir. Adından ve tabelasından başka hiç birşeyi olmayan ve kendini yalan-yanlış beyanlarla güçlü gösterme yarışına giren böylesi bir kuruluşla muhatap olmak yerine, 1976 dönemi toplu sözleşme görüşmelerinde üyelerine daha rahatlatıcı ve zamanın yaşam koşullarına uygun bir tasarı hazırlamak Genel-İş tarafından daha uygun bulunmuştur. Kaldı ki, Genel-İş seviyesizlerin seviyesine inmekle, temsil ettiği işçilere ihanet etmiş olur. Ama sizler çok iyi bilmektesiniz ki, Genel-İş, işçi sınıfına ihanet edecek bir sendika değil, işçi sınıfına ihanetin barajı haline gelen, işçi kuruluşlarının bentlerini patlatmanın ilk adımını atan bir işçi sendikasıdır.

KARDEŞLER,

- *Sizi baba ocağınızdan ayırmak ve sermaye sınıfının kucağına atmak isteyen sarı sendikaları veto ediniz.*
- *Sizin gerçek temsilciniz olduğunu söyleyerek, süslü-püslü sözlerle kandırmaya çalışarak, parçalanmanızı amaçlayanları işyerleriniz-den kovunuz.*
- *İşkolları yönetmeliğini değiştirerek, belediye işçilerini güçsüz kılmayı ve böylelikle bir süre daha açlığa, yoksulluğa tutsak etmeyi amaçlayan Türk-İş ve kurdurttuğu, adından ve tabelasından başka hiç birşeyi olmayan sarı sendikaların sözcüleri, kuruluş amaçları olan "BÖL ve YÖNET" ilkesini gerçekleştirmek için, sizi etkilemek ve yıllarınızı verdiğiniz Genel-İş'ten ayırmak isteyeceklerdir. Bu tür isteklerle karşılaşabilirsiniz. O zaman cevabınızı yumrukları-nızla veriniz.*
- *Genel-İş gücünü korumasından da öte, Türk-İş'ten ayrılma kararı almasından sonra, yeni katılan üyeleriyle daha da güçlenmiştir. Güçlenmeye, büyümeye devam etmektedir. Genel-İş'e hücum eden, parçalamaya, güçsüz bırakmaya çalışanların bir kısmı giderek ufalanmaktadır. Bir kısmı da o kadar ufak ki, daha fazla ufalanması söz konusu bile edilememektedir.*
  Sizi bölmek isteyenlerin üstüne bilerek gidiniz ve buna izin vermeyiniz. İzin verirseniz, bunun acılarını sizlerle birlikte çocuklarınız da çeker.
- *Çocuklarınıza acı dolu, açlık, yoksulluk dolu bir miras bırakmak istemiyorsanız, sarı sendikalara bunu açıkça söyleyiniz ve onları aranıza sokmayınız. Onlardan hesap sorunuz.*

KAHROLSUN SARI SENDİKALAR
KAHROLSUN FAŞİSTLER ve EMPERYALİSTLER
YAŞASIN ÖZGÜRLÜKÇÜ DEMOKRASİ
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ İŞBİRLİĞİ
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLEŞMESİNİ
SAVUNAN GÜÇLER
YAŞASIN GENEL-İŞ

FARKLARI NE?

ilhami soysal

Son bir kaç haftadır, gazete sütunlarında, radyo ve TV haberlerinde, durmamacasına işçi olaylarından, grevlerden, iş yavaşlatmalardan, işçilerle kolluk kuvvetlerinin sürtüşmelerinden söz ediliyor.

Sağ duyu ile düşünmez, olayları kollamazsamız, sanırsınız ki, sosyal yaşantı bakımından Türkiye bir anarşinin eşiğine gelmiş dayanmıştır.

Hani nerdeyse, birtakım çevreler, "Yetişin devlet batıyor !.. "diye bağıracaklardır.

NERDEYSESİ FAZLA

Nerdeyse diyoruz ya, aslında nerdeysesi fazla. Bağırmaya başladılar bile:

İşverenler Konfederasyonu, daha doğrusu parababaları kutsal birliğinin başkanı Bay Halit Narin açık açık ortaya çıktı :

- Bu eylemlerle güdülen gaye hükümeti devirmek midir? diye soruyor.

Nedense sermaye ağaları ve sözcüleri, hem davacı, hem savcı, hem yargıç olmayı pek severler. Halit Narin de öyle... İşçi olaylarından söz ederken, "Bu kanunsuz eylemler" diyor.

ZEHİR HAFİYE MANTIĞI

Şu sözler, Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu Başkanının ne yaman bir zehir hafiye olduğunu göstermiyor mu :

- Bu olayların arkasında sadece zorbalığa dayanan bir anlayış değil, hür parlamenter demokratik rejimi tahrip ve yok etmeye yönelmiş niyetler ve amaçlar görmekteyiz "

Bay Narin'e göre yasa dışı olanlar, saldırganlar hep işçilerdir... Para babalarının , sermaye ağalarının , onların aleti olanların hiç günahı yoktur...

ALIŞKANLIK OLMASINMIŞ

Parababalarının, sermaye ağalarının, önde gelen sözcülerinden Bay Narin böyle buyururken , hadi ekonomik literatüre uygun deyimi ile söyleyelim, kapitalist sınfın emekçi yığınlar üstünde kurduğu diktanın siyasal iktidarının Adalet Bakanı ve İçişleri Bakan Vekili Bay İsmail Müftüoğlu'nun valilere gönderdiği genelgeye ne deme li?

Kapitalizmin savunucusu Bay Bakan, valilerine gönderdiği bir genelge ile "Grevlerin ve toplu iş bırakmanın alışkanlık hüline gelmemesi gerektiğine" dikkat çekmiş ve önlemler alınmasını istemiş...

NASIL OLACAK BU ?

Anayasamıza göre, grev yasal bir hak değil mi? Kara kaplı kitaba bakarsanız öyle...

Toplu pazarlık, sendika seçme ve kurma hakları da, işçi sınıfına 27 Mayıs Anayasası ile tanınmış haklar değil mi? Evet öyle...

Amma, Hacı mıdır değil mi bilemediğimiz Bay Müftüoğlu'na göre, yasal hakları kullanmada işçi sınıfı alışkanlık kazanmamalıymış. Valiler eliyle devlet, işçi haklarını sınırlandırmalıymış...

Nasıl olacak bu ? Süreceksin yasal hakkını kullanan işçinin üstüne kolluk kuvvetlerini, basacaksın copu, atacaksın sopayı ve alışkanlıkları önleyeceksin...

HİÇ DUYDUNUZ MU ?

Türkiye'de işçi sınıfı, 27 Mayıs'tan bu yana, yani şöyle böyle onbeş yıldır birtakım sosyal haklara sahiptir.

Ancak onbeş yıldır, toplu pazarlık ve sözleşme hakları kullanılabilmektedir. Ama bu onbeş yılın en azından on yılının sıkıyönetimler altında geçmesi, geri kalan bölümünde de, işçi sınıfının gerçekten sınıf olma bilincinin yeşermesi için gerekli yasal ortamın yasaklarıyla dolu geçmesi gerçeği hep gözlerden saklanır.

Siz hiç duydunuz mu şimdiye kadar, lokavt yapan bir işverenin, parababasının şöyle işçiler gibi karakola çekildiğini? Bir işverenin yasadışı davranışlarının panzer denen tank bozuntuları ile sindirildiğini ?

I4I VE I42 UYGULANDI MI ?

Siz işverenlerin kurdukları kökü dışarda ve içerde yüzlerce gizli-açık örgüt konusunda tek bir gün soruşturmaya uğradıklarını görüp duydunuz mu ?

Ceza Yasası, "Bir sosyal sınıfın bir başka sosyal sınıf üzerinde tahakküm kurması" cezalandırılır diyor. Ülkemizde en azından otuz yıldır kapitalist sınıfın tahakkümü altında yaşıyoruz. Düpedüz bir sınıf diktasıdır bugün Türkiye'ye egemen olan. Kapitalist sınıfın diktası...

Bu diktaya karşı , sınıflar karşısında tarafsız olması gereken devletin organlarının bir soruşturma ve kovuşturmaya geçtiğini gördünüz mü? Türk Ceza Yasasının ünlü I4I ve I42' sinden yargılanan iş adamı var mı ?

YUTTUR, YUTTURABİLDİĞİNCE

Kürsülere çıkıp, demokrasi palavrası sıkmak kolay...

Ama bu demokrasi denen şey kimin yararına ve çıkarına işliyor, işletiliyor ? Türkiye'de uygulanan demokrasi denen şey, Batı dünyasında hangi ülkenin demokrasisine benziyor?

İtalya'da, Fransa'da, İngiltere'de de grevler oluyor. Fabrikalar işgal ediliyor. Oralarda duydunuz mu siz hiç, bu eylemlerden güdülen gaye hükümeti devirmektir yaygarasını...

Türkiye'deki kapitalizmin yavuz hırsızlık dönemi sonsuza dek sürecektir sananlar, eninde sonunda avuçlarını yalayacaklardır. Bu böylece bilinmelidir.

(Yeniortam'dan)

BU ÜLKE YALNIZ PATRONUN DEĞİ

Ulusal Kurtuluş Savaşını başarı ile kapatan ve Cumhuriyetin ilanıyla özgürlüğüne kavuşan Türk ulusu, daha sonraki yıllarda hortlatılmak istenen faşizmin tehditleri ile sık sık karşılaşmış, her seferinde de bu tehlikeden sıyrılarak çıkmasını bilmiştir.

Egemen sınıflar üretim araçlarının özel mülkiyetini ellerine geçirip, emekçi yığınları köle gibi çalıştırmış ve onların sırtından kazandıkları artıdeğerlerle günlerini gün etmeye, lüks bir yaşam sürdürmeye başlamışlardır. Egemen sınıfların bu sömürü düzenleri günümüze dek sürüp gelmiştir.

Patronlar sınıfı, tüm yoksul halkı sömürerek yaşamını sürdürürken, emekçi yığınlardan, zaman zaman kıpırdanış - lar, uyanışlar başgöstermiş, patronlara köle olmaktan kurtulmanın, emeğin değerini tam olarak almanın yolları araştırılmıştır. Emeğinin gerçek karşılığını isteyen emekçi, patron tarafından itilmiş, tartaklanmış, sürüm sürüm süründürülmüştür. Giderek yoğunlaşan bu gibi olaylar karşısında işçiler örgütlenmeyi , birleşmeyi ve böylece daha güçlü olacaklarını düşünmüşler. Bu düşüncenin sonucu olarak ta işçi sendikaları kurulmuştur.

Sendikalarda bütünleşen işçiler, daha güçlü olduklarını görmüş ve patronlara, yani egemen sınıflara karşı mücadelelerini yoğunlaştırmışlardır. Patronlar sınıfı, işçi sınıfının bu birleşimi ve yenilmez gücü karşısında bazı silahların gereğine inanmış ve bu silahlarını kullanmaya başlamıştır.

PATRONLAR SINIFININ
BU SİLAHLARI NELERDİR?

- Sarı sendikalardır.
- Kendi siyasal iktidarlarıdır.
- Sıkıyönetimlerdir.

Patronlar sınıfının bunlardan başka silahları da vardır, ancak en etkenleri bunlardır.

Sarı sendikalar kurdurtarak, işçileri bölüp parçalamayı amaçlamışlardır. Bunda bir ölçüye kadar başarıya da ulaşmışlardır denebilir.

Kendi siyasal iktidarlarını, işçi sınıfının eylemleri karşısında harekete geçirerek güçsüz kılmayı denemişler ve başarılı olmuşlardır. İşçi sınıfının yararı için verilen yasa önerileri Meclislerde reddedilmiş, parlamentoda işçi temsilcisinin yok denecek kadar az olması, işçi yararına yasaların çıkmasına yetmemiştir. Hayat pahalılığı her geçen gün artmış, işçi ücretleri fiyat artışlarının her zaman gerisinde kalmıştır. Toplu sözleşmeler ile sağlanan haklar en kısa zamanda, pahalı hayat nedeniyle uçup gitmiştir. Bütün bunlar kapitalizmin yaşaması için, kapitalistlerce tezgahlanan oyunlardır.

Hayat pahalılığının ezici yükü altında çırpınan işçi sınıfı, sendikaları aracılığıyla direnişlere geçmiş, grevler yapmış ve sermaye sınıfını tam bir köşeye sıkıştırmışken, bu kez de sıkıyönetimler dikilmiş işçi sınıfının karşısına... Grevleri yasaklamış, direnişlere izin vermemiş, işçi sınıfının daha çok ezilmesi ve sermaye sınıfının daha çok sömürmesi için gereken herşeyi yapmıştır.

Bu elli iki yıllık Cumhuriyetimiz süresince de hep böyle sürüp gelmiştir. Son olarak Kıbrıs'ta hortlayan faşizm nedeniyle başlatılan Barış Harekâtı sırasında, ülkemizin dış güvenliği açısından ilan edilen Sıkıyönetim, daha sonraları silahını gene işçi sınıfımız başta olmak üzere, kapitalizmin sömürüsü altında ezilmek istenen ve bu yüzden eylemlere girişen tüm emekçi halk üstüne çevirmiştir.

Grevler ertelenmiş, direnişler engellenmiş, yürüyüşlere izin verilmemiş

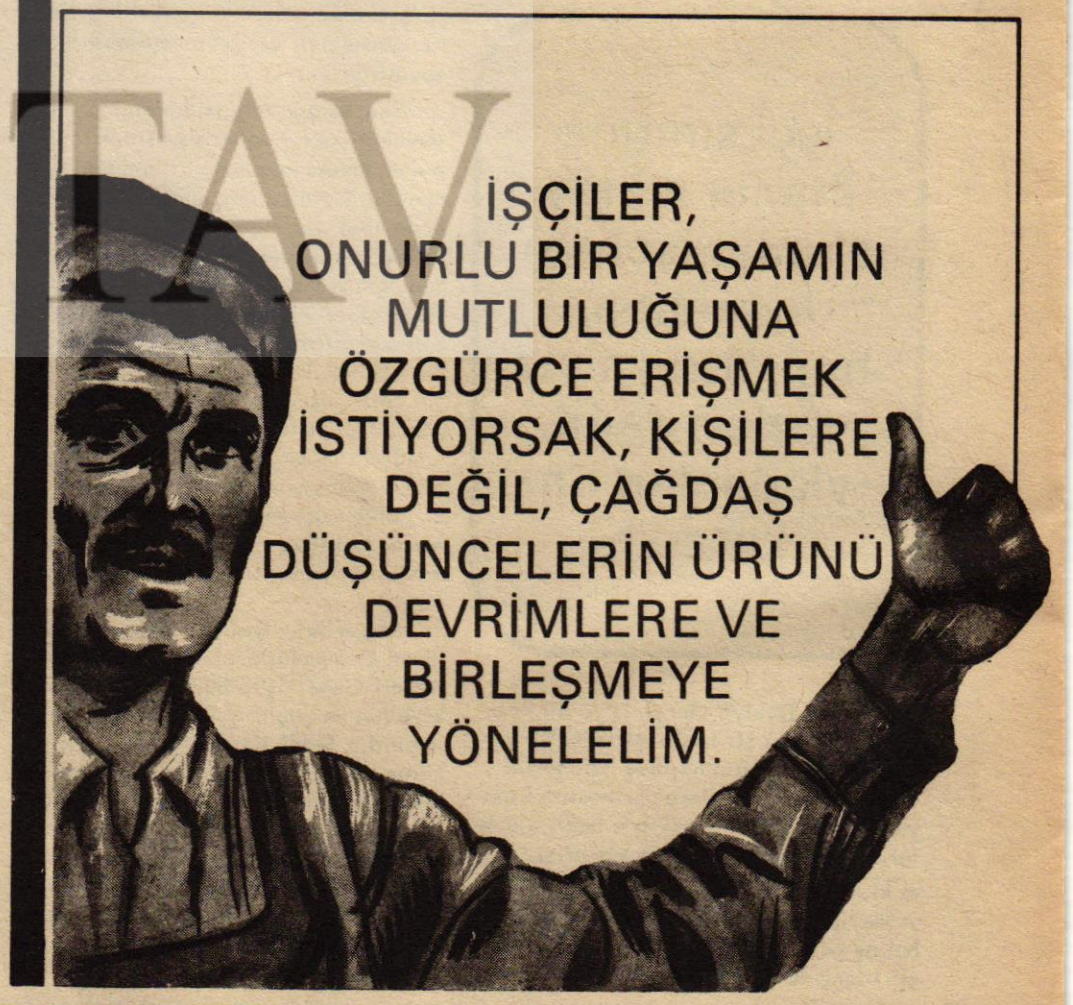

BİR AVUÇ İLDİR...

ve fakat sömürüye devam denilmiştir. Kapitalizmin yaşaması, sosyalizmin geciktirilmesi için gereken her yol kullanılmıştır.

VE O DA BİTTİ İŞTE...

Sıkıyönetimlerin sürekli olmadığı bir gerçektir. İşte bu gerçeğin zamanı gelmiş ve uzun süreden beri uygulanagelen sıkıyönetim kalkmıştır.

Sıkıyönetimin kalkmasıyla birlikte, önüne set çekilerek durdurulmak istenen grevler, direnişler, eylemler , yeniden başlamıştır. Kapitalizm, Türkiye'de en zor günlerini yaşamaktadır. Toplumların öncüsü olan işçi sınıfı ve tüm emekçilerin yoğun baskısı altında bocalamaktadır kapitalizm.

Türkiye'de kritik bir dönem başlamıştır. Bir uyanış, bir kıpırdanış başlamıştır. İşçi sınıfının bu uyanışı, bu kıpırdanışı karşısında sermaye sınıfı köşesine çekilip beklememektedir. Son günlerdeki direniş ve grevler sermaye sınıfı ile siyasi iktidarını epey kızdırmışa benzemektedir. Ki, hepsi de aynı ağızdan konuşmakta, devletin güvenlik kuvvetlerini emek kavgası, ekmek kavgası veren işçi sınıfının üstüne kışkırtmaktadırlar.

Bir yanda emek kavgası, ekmek kavgası. Diğer yanda sömürü düzeninin devamını sağlamanın kavgası..

İşçi sınıfı, elbetteki sömürü düzenine bir son vermek ve emeğinin karşılığını tam olarak almak isteyecektir. Bu onun en doğal hakkıdır. Sermaye sınıfı ise, sömürü düzeninin devamını sağlamak için, işçi sınıfının üstüne dikta ile gidecek ve onu sindirmeye çalışacaktır. İşte burada da bir fark çıkmaktadır ortaya; işçi sınıfı sömürü düzenine son vermek isterken haklıdır. Ama sermaye sınıfı, sömürünün devamını isterken haklı olamaz. Çünkü, bu ülke hepimizindir. Bu ülke yalnız bir avuç patronun değildir, olamaz da..

Atatürk Türkiye'sinde, Atatürk ilkelerine ters işlem yapılamaz. Eşitlik sağlanmalı, denge sağlanmalı, ezilen de ezen de olmamalıdır. İşçi sınıfının verdiği kavganın temeli bunlara dayanmaktadır.

●●●

ZONGULDAK ŞUBE BAŞKANIMIZ ŞENOL KILIÇ BELGİNER:

«Zavallı Tunç gerçekleri göremiyor.»

Türk-İş Genel Başkanı Halil Tunç'un asılsız beyanatları üzerine Sendikamız Zonguldak Şube Başkanı Şenol Kılıç Belginer, Zonguldak' ta yaptığı bir açıklamada , " Zavallı Tunç, gerçekleri hala göremiyor"de miştir.

Şenol Kılıç Belginer, Halil Tunç' un "Yöneticiler gider ama, işçi tabanı Türk-İş'ten kopmaz" biçimindeki sözlerine karşı özetle şöyle demiştir:

"Zavallı Tunç söylediklerine inanıyorsa, Zonguldak'a gelsin görson durumu. İşçi tabanından bir tek işçi bile koparamayacağını kendisi de biliyor. Çünkü, işçilerimiz yöneticileri geçmiştir. Türk-İş'ten çok daha önce kopmuştur. İktidar yanlısı, hele Cephe yandaşı Tunç bundan böyle işçi sınıfına güven veremez."

●●●

GENEL-İŞ KIBRIS'TA SEMİNER DÜZENLEDİ

Sendikamız Genel-İş, Kıbrıs Türk-Sen'le birlikte 2-9 Eylül tarihleri arasında Lefkoşe'de Saray Otelde 'Dünyadaki ve Türkiye'deki uygulamaların ışığında, Kıbrıs Türk Federe Devleti'nin mahalli idareler ve ekonomik sorunlarına barış'konulu bir seminer düzenlemiştir.

Seminerde ayrıca Kıbrıs'taki çalışma ve sendikacılığın tarihçesi hakkında da konferanslar verilecektir.

Seminere Sendikamız İcra Kurulu, bazı şube başkanları, bazı belediye başkanları, bazı parlamenterler ve basın mensupları olmak üzere Türkiye'den altmışa yakın kişi katılacaktır.

●●●

ÜMİT, ÖFKELİ ve MAHZUN
ÜMİT, SAPINA KADAR NAMUSLU

KRİTİK BİR DÖNEM BAŞLIYOR...

hasan mert

İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı Halit Narin 20 Ağustos günü verdiği bir demeçle, yurdun çeşitli yerlerinde başlayan işçi hareketlerini eleştiriyor ve "Bu kanunsuz eylemlerle güdülen gaye hükümeti devirmek midir?" diye de soruyor.

Narin, hükümetin suçluları süratle hakettikleri cezaya çarptıracağı inancı içinde olduklarını belirterek, "Bu olayların arkasında sadece zorbalığa dayanan bir anlayış değil, hür parlamenter demokratik rejimi tahrip ve yok etmeye yönelmiş niyetler ve amaçlar görmekteyiz" diyor.

İşverenlerin temsilcisi Narin daha bir yığın laf ebeliği ile sürdürüyor demecini.

Aynı gün, MC Hükümetinin Adalet Bakanı ve İçişleri Bakan Vekili MSP'li İsmail Müftüoğlu, yayınladığı bir genelge ile, işçi hareketlerinde görevli yetkili makam ve mercilerin harekete geçmelerini istiyor... Yalnız bu kadarla da kalınmıyor. Başbakanın başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu Bay Narin'in istemleri üzerinde görüşüyor, kararlar alıyor.. Toplantı sonunda basına yaptığı açıklamada MC'nin başı, Başbakan Demirel, "Çeşitli işyerlerinde direnişe gidenler, devletin gücünü karşılarında bulmuşlardır" diyerek, Narin'in gönlünü rahat tutmasını ima ediyor. Ve sürdürüyor konuşmasını, "...kanunsuz eylem ve direnişler karşısında hükümet gereken bütün tedbirleri almıştır ve almaya devam etmektedir. Türk devleti bunlara fırsat vermeyecektir. Vatansever, milliyetçi, hür demokratik rejime bağlı, kanunlara saygılı bütün yurttaşlar Cumhuriyet hükümetiyle beraberdir."

İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı Halit Narin'in demeciyle , MC Hükümetinin MSP'li Bakanı İsmail Müftüoğlu'nun genelgesinin ve Bakanlar Kurulu toplantısının aynı konu üzerinde ve de aynı güne rastlaması ilginç değil midir?

Sermaye sınıfının istemi ile işbaşına gelen ve dört sağcı partinin, gerekli olan 226 sandalyeyi sağlayamayışı karşısında, yapılan pazarlar sonucu, ancak dört oy farkla kuruluşu gerçekleştirilen MC Hükümeti, hükümet olmalarını sağlayan sermaye sınıfının istemlerini yerine getirmek zorundadır. İşçi sınıfının en küçük bir hareketi , karşısında, hemen domuz topu gibi birleşiveren sermaye sınıfı ve siyasal iktidarları , gene kaş-göz işaretleriyle, ortak bir eyleme geçmeyi planlamışlardır.

Hatırlanacaktır ki, İzmir'de yapılan genel uyarı direnişi sonrası, 19 Haziran 1975 günü düzenlediği basın toplantısında işveren temsilcisi Bay Halit Narin, "Genelgrev sırasında, hükümetin biganeliğini (ilgisizliğini) ifade edecek söz bulamıyoruz" demişti. Ve de eklemişti: "İzmir Valisi görevden alınmalıdır."

Narin'in bu direktifi hükümeti hemen harekete geçirmiş ve Narin'in basın toplantısında sadece iki gün sonra 21 Haziran 1975 cumartesi günü İzmir Valisinin merkeze alındığı açıklanmıştı.. Merkeze alınma kararı kendisine 23 Haziran günü resmen iletilen İzmir Valisi Orhan Erbuğ, onurlu bir hareketle görevden istifa etmişti.

Bu örnek, tekbaşına bile bazı gerçekleri su yüzüne çıkarmaya yetmektedir.

20 Ağustos günü İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı Halit Narin bir demeç veriyor ve son günlerdeki işçi hareketlerini eleştiriyor.. Bu kez MC Hükümeti fazla geç kalmıyor ve aynı gün bir Bakanı tarafından yayınlattığı genelge ve Bakanlar Kurulu toplantısında aldığı kararlar ile Bay Narin'in emirlerini yerine getiriyor. Hem bu kez, söz konusu olan bir valinin görevden alınması istemi değil .... Toplumların öncüsü olan işçi sınıfının hak arama, onurunu koruma mücadelesinin bastırılması, işçi sınıfının sindirilmesi, sermaye sınıfına daha uzun yıllar tutsak edilmesi gibi gerçekleştirilmesi oldukça zor olan, hatta mümkün olmayan çağdışı bir istemdir.

İşveren temsilcisi, sermaye sınıfının sözcüsü Bay Narin ile MC Hükümetinin bu ortak istemlerini hiç bir kuvvet gerçekleştiremeyecektir. İşçi sınıfının üstüne silahla tankla, tüfekle, panzerle gidilmesi onu dağıtamaz, birleştirir, bütünleştirir.. Güçsüz düşüremez, güçlendirir, bilinçlendirir.. Korkutamaz, hırçınlaştırır...

İşçi sınıfımız başta olmak üzere tüm emekçilerin, gerici güçler karşısında birleşmesi, kenetlenmesi kaçınılmaz olmuştur. Tezgahlanan oyunları bozmak, çağdışı düşüncelerin yıkılmasını gerçekleştirmek için birleşelim.. Tek vücut, tek kafa, tek yumruk gibi kardeşi kardeşe vurdurmak isteyen zihniyetin üstüne üstüne gidelim.. Göreceğiz ki, öcü görmüş çil yavrusu gibi darmadağın olacaklar, elimize, ayağımıza kapanacaklar, bizden af dileyecekler.. Korktuğumuz sürece, onların tutsağı olarak kalacağız... Korkmayalım...

İşçisiyle, köylüsüyle, memuru, öğretmeni, polisi, kökeni köylü olan askeri, küçük esnafı, kısacası tüm ezilenler, tüm emekçiler hep birlikte kapitalizmin kanlı diktası faşizmin, suratımızda şaklamak için zaman kollayan kamçısına karşı ve de özgürlükçü demokrasiyi kurtarmak için birleşelim..

Bitlis'te ücretler ödenince grev kaldırıldı

Sendikamız, Bitlis Belediyesinde , grev kararı almış ve 19 Ağustos salı günü uygulamaya başlamıştır. Bitlis Belediyesinde çalışan elektrik ve su işçisi dahil, toplam 120 üyemiz işçinin yedi aylık ücretleri ile toplu sözleşme ile sağlanan diğer haklarının ödenmeyişi, Sendikamızın Bitlis Belediyesinde grev yapmasını gerektirmiştir.

Bitlis Belediyesi ile Sendikamız arasında yapılan toplu iş sözleşmesi, bugüne dek uygulama alanına konulmamıştır. Bitlis Belediyesinde çalışan elektrik ve su işçisi dahil 120 üyemiz 7 aydır ücretlerini ve toplu sözleşme ile sağlanan diğer haklarını alamamışlardır. Bitlis Belediyesinde çalışan işçilerden başka memurlar da işçilerin durumundadır ve yedi aylık maaşlarını alamamaktadırlar.

Belediye yetkilileri maddi olanaksızlıklar nedeniyle, işçi ve memur maaşlarını ödeyemediklerini söylüyorlar. Belediyelerin içinde bulunduğu parasal sıkıntı bilinmektedir. Bundan ötürü de Belediyelere hak verilebilir. Ancak, ekonomik olanaksızlıktan yakınarak çalıştırdığı işçi ve memurun ücretini yedi ay gibi uzun bir süre ödeyemeyen belediye haklılığını ispata çalışırken, 7 aydır emeğinin karşılığını alamayan işçiler çok daha fazla haklıdırlar. Ayın ortası gelince aylığı tükenen bir işçinin, bir memurun yedi ay ücret alamadığı gözönünde bulundurulmalı ve onların da çocuklarının olduğu unutulmamalıdır.

Her gittikleri yerde "Büyük Türkiye" vaadinde bulunanlar, Türkiye'nin bölünmez bir parçası olan Bitlis Belediyesinde çalışan ve yedi aylık ücretlerini alamayan emekçileri de görmeli ve düşünmelidirler.

Her ile bir fabrika yapacağız, atom füze fabrikaları kuracağız diyenler önce o illerde kamu hizmetlerini yürüten emekçi yığınların karınlarının tokluğunu sağlamalı, çocuklarını ekmek kokusuna hasret bırakmamalıdırlar.

ÜCRETLER ÖDENDİ ve GREV KALDIRILDI

Bitlis Belediyesindeki grevimiz beşinci gününü doldururken, Sendikamız ve Belediye yetkilileri arasında sürdürülen görüşmeler olumlu sonuçlanmış ve 24 Ağustos günü ücretlerin ödenmesine başlanmıştır.

İŞÇİNİN GÜCÜ KARŞISINDA HIÇBİR KUVVET DAYANAMAZ.. İŞTE, BİTLİS BELEDİYESİNDE ÇALIŞAN ve YEDİ AYDANBERİ ÜCRETLERİNİ ALAMAYAN İŞÇİLERİN BEŞ GÜNLÜK GREVİ, İŞVERENİ DİZE GETİRDİ...

Yedi aydan beri ücretlerini alamayan işçiler, yaptıkları beş günlük grev sonunda, ücretlerini almanın mutluluğu içinde iş başı yapmışlardır. Grevin, anlaşmasonucu kaldırılması ve yedi aydan beri ödenmeyen işçi ücretlerinin ödenmeye başlanması, Bitlis'te sevinçle karşılanmıştır.

Tarih boyunca görülmüştür ki, işçi ağırlığını koyarsa, onun karşısında hiçbir kuvvet dayanamaz. İşçi durunca, yaşam da durur. Ama işveren, ya da patron durursa yaşam gene devam eder.

Bitlis grevimiz de göstermiştir ki, beş günlük grev bile işveren dize getirmeye yetmektedir, Yeter ki, birlik ve beraberlik olsun, dayanışma olsun.. İşçiler ne istediklerini bilsinler.

Zafer er ya da geç işçi sınıfının olacaktır. Tüm emekçilerin işçi sınıfı öncülüğünde birleştikleri ve ancak bu şekilde sömürüden , boyunduruktan kurtulacaklarını anladıkları gün, yeni bir güneş doğacaktır. Bu güneşin altında ezende, ezilen de olmayacaktır. Yakan da, yakılan da olmayacaktır. Sömüren de, sömüren de olmayacaktır. Herkes eşit olacaktır.. Bir avuç para babası yazın sıcak günlerin de denizde serinleyip, kumsalda dinlenirken, halkımızın büyük bir çoğunluğu yakıcı güneşin altında tarlada, fabrikada, sokağın temizliğinde karın tokluğuna çalışmayacaktır.

Böyle bir düzeni getirmek için de en büyük görev işçi sınıfına düşmektedir..

UNUTULMUŞ YIĞINLAR

Unutulmuş yığınlar kimlerdir diye bir soru sorulsa, bu yığınların kim olduğunu, kimler olduğunu bulup söyleyecek birisinin çıkacağını sanmıyorum.

Kimlerdir bu unutulmuş yığınlar? Bu yığınlar biz işçileriz. Soruyu sorduk, cevabını da gene biz verelim. Çünkü bu soruyu cevapsız bıraksak, bugüne kadar nasıl ezildiysek, bugüne kadar nasıl bir kenara itildiysek, bundan böyle de bu çirkin gizlilik devam edip gider. Yıllardır unutulduğumuz gibi, yıllardır hatırlanmadığımız gibi, yıllardır bir kenara itildiğimiz gibi, sıkılmış bir limon kabuğu gibi bir kenara atıldığımız gibi yine atılırız... Atılırız... Atılırız... Bugüne kadar karşı karşıya kaldığımız huzursuzlukların, eşitsizliklerin devam etmesini istemiyoruz. Kasıtlıca unutulan, kasıtlıca bir kenara itilen biz yığınlar bu unutulmuşluğun, bu eşitsizliğin, bu toplum dışına itilmişliğin bir kader olmadığını biliyoruz.. Egemen güçlerin, parababalarının karşımızda ustaca birleşerek, örgütlenerek devletin siyasal ve ekonomik kilit noktalarını ellerine geçirip, bu siyasal ve ekonomik gücü bir araç olarak kullanıp, bizi paket yaparak bir kenara ittiklerini de biliyoruz..

Bizim özellikle, bile bile unutulmamızın, bir kenara itilmemizin tek nedeni siyasal mücadeleden uzak kalmamızdır. Egemen güçlerin üstümüze kara, kapkara bir çarşaf örtmek istediklerini de biliyoruz. Biliyoruz, patronlar tarafından unutulmuş olduğumuzu, mahzenlere, bodrumlara, zemin katlara , sığınaklara, mazot tanklarının yanına gene patronlar tarafından atılmış olduğumuzu biliyoruz.. "Siyaset çamur şeydir. Siyasetle uğraşmayın, size göre değil, aranıza nifak girer" diye kandırarak siyasetten uzak kalmamızı söyleyenler, o çamur dedikleri siyasete kendileri girmekte, o çamur dedikleri siyasetin ta göbeğine kendileri oturmaktadırlar. İşte bizi unutanların bunlar olduklarını da çok iyi biliyoruz.

Biz, Anadolunun verimli topraklarından ağanın zoruyla kovulan, sürülen, göçe zorlananlar.. Biz, Anadolunun kırsal alanlarında geçimini sağlayamayanlar.. Anadolunun çorak kesimlerinde az toprak sahibi olduğumuzdan, nüfus artışı nedeniyle geçinme olanağı bulamayanlar.. İşçileriz...

Yüzyıllardır yaşamını sürdürmek, neslini devam ettirmek için, ağaların toprağını feodal bir sistemle ve ilkel tarım aletleriyle işleyen, kol ve kafa gücünü toprağa verenleriz bizler.. Tekniğin gelişmesi sonucu, toprak ağalarının biçer-döver, traktör gibi modern tarım aletlerini kullanmaya başlamasıyla geçinme olanağı bulamayarak, Anadolunun temiz bağrından kopan, karısından, çoluk çocuğundan ayrılıp geçimini sağlamak için kente göçenleriz bizler.. Özellikle de Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük kentlere gelip, apartmanlarda kapıcılık yapan, yalnız kapıcılıkla da kalmayıp, buna ek olarak aynı işyerinin bekçiliğini, bahçevanlığını, gece saat 24'e kadar kaloriferciliğini yapan Kapı ve Kalorifer İşçileriyiz...

Bizim unutulmuşluğumuz, başkalarının unutulmuşluğuna benzemez.. Şöyle ki ; biz yalnız bizi çalıştıran ve hakkımızı tam olarak vermeyen patronlarca unutulmuş değiliz !.. Bu unutulmuşluğumuzu zaten doğal karşılıyoruz. Para babaları tarafından bol ödeneklerle villalarda, yalılarda oturtulan, hak dedikçe et, huk dedikçe su zihniyetiyle, kuş sütüne kadar bütün gereksinmeleri burjuvazice temin edilenlerin bizim gibi yığınları unutması da doğaldır. Masum dünya uluslarının kanını, canını sömürerek yaşamını sürdüren ABD emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçilerinin borazanlığını, kalemşorluğunu yapan burjuva yazar ve çizerleri tarafından unutulmuşluğumuz da doğaldır. Ancak, doğal saymadığımız, sayamayacağımız ; demokrasi ve özgürlüklerden yana olan, emperyalizme ve sermaye sınıfının en kanlı diktası olan faşizme karşı savaşan antiemperyalist ve antifaşist demokratik kuruluşlar ile yazarlar tarafından unutulmuş olduğumuzdur...

Mustafa PAKER
Kapı ve Kalorifer İşçisi
İSTANBUL

UYANIS

Yeter ulan,
Yeter !
Köpek bile havlar sahibine
Kuyruğuna bastığında.
Uyan ulan,
Uyan !
Bu uyuzluk ne ?
Yüreğin, erkek yüreğin
Suskun, paslı bir kılıç gibi kınında !
Yürü ulan,
Yürü !
Akan terin, giden ömrün,
Koymaz bunu senin yanında

Ahmet GÜNBAŞ

Sendikalar partilerüstü kalamazlar

atok durgunay

Çağımız dünya kapitalizminin işçi sınıfını sömürme çağıdır. Kapitalizm sermayenin emeğe hakim olduğu ve çalışanları köle gibi kullanmayı amaçladığı bir sistemdir. Günümüz Türkiye'sinde güçlenen büyük sanayi ve ticaret burjuvazisi de toplumun her kesiminde egemenliğini sürdürmektedir. Egemen sınıflar ekonomik gücü elinde bulundurdukları sürece siyasal iktidarlarda hem ortak olmakta ve ülke yönetiminde yıllarca söz sahibi olmaktadırlar. Son yıllarda çalışan yığınların aleyhine, sermaye güçlerini koruyan siyasi kararlar alınmış, toplumun en üretken en yaratıcı kesimi işçi sınıfının demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlanmıştır. Yıllar geçtikçe işçiler ve yoksul halkımız sermayenin aşırı kârlarından doğan hayat pahalılığı karşısında ezilmeye mahkum edilmişlerdir. Toplu sözleşmelerle sağlanan ücret farkları, maliyetleri artıran sanayicilerin zamları karşısında yok olup gitmiştir. Son yıllarda işçilerin demokratik grev mücadeleleri ile işverene karşı ücret talebinde bulunmalarına karşın grev yasakları uygulanmaktadır. Demokrasi yalnız sermayeyi savunan, burjuva düzeni değildir. Emekçi halk kitlelerinin devlet yönetiminde ağırlığını koyacağı, yönetimde halkın söz ve karar sahibi olmasını amaçlayan demokrasiler, emeğin sermayeye egemen olduğu demokrasiler gerçek eşitliğin ve özgürlüğün demokrasisidir. Gelişmekte olan ülkelerde işçi sınıfının çıkarları sermaye sınıfının yanında değil, işçi sınıfının siyasal ve ekonomik mücadelesi ile yönetimde söz sahibi olmasıyla sağlanır. İşçi sınıfı çıkarlarını korumak için tek yerin ülkemiz politik ortamı olduğu bilir. Sendikalarda toplumun emekçi sınıflarının ekonomik ve sosyal çıkarlarını korumak düzeltmek için, işçilerin biraraya geldikleri kuruluşlar olduğuna göre yasal olarak işçilerin ülke yönetiminde bulunmak için Ekonomik-Siyaset yapacaktır. Siyaset toplumun sınıfları arasında bir ekonomik menfaat çekişmesi olduğuna göre, işçi sınıfının sermayeye karşı emeği savunarak, çıkarı için iktidar mücadelesi vermesi kadar doğal bir şey yoktur. İşçi sınıfının siyasal mücadelede yer almasını önlemek isteyen çevreler seçimden seçime ancak oy istemekle, burjuva iktidarlarını sürdürmek çabasındadırlar. Emeğini satan emeği satın alanla ortak olabilir mi? Emekçinin iktidarda bulunan burjuva temsilcileri ile de ortaklığı olamaz. İşçi sınıfının siyasal mücadelesi ile yönetime ağırlığını koyması sonucu çı

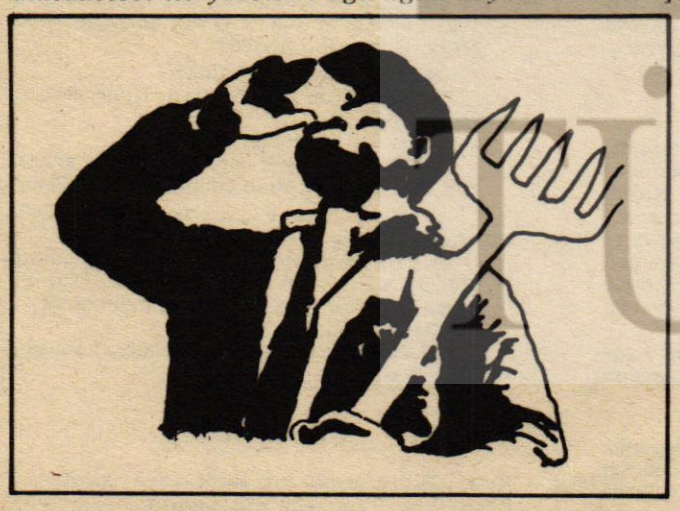

karları doğrultusunda sermayeye egemen olmasını sağlayacaktır. Burjuvazi kesimi yani sermayedarlar sağda olduğundan işçi çıkarlarını savunmada elbette ki solda olacaktır. Bütün demokratik ülkelerde işçi kuruluşları solda olup aynı ilkelere göre hareket etmektedirler. Denge politikası, siyaset dışı kalma gibi davranışlar bütün dünyada geçerliliğini yitirmiştir. Hele sendikal faaliyet içinde sağ eğilimli veya tarafsız görünmek sendikacılık felsefesi ile bağdaşmaz, bir yöntemdir. İşçilerin yalnız toplu sözleşmelerle alacağı gelirlerin yanında yani Ekonomik mücadelenin yanısıra sesini duyurması için siyasal mücadelenin de şart olduğu bilinmelidir. AP gibi sermayenin sloganı ile varlığını sürdüren bir partiye angaje olmak, o partinin başkanının kendilerini en iyi anlayan politikacı olduğunu beyan etmek işçi sınıfına ve Türk sendikacılığına ihanet demektir. Amerika'nın güdümü altındaki kapitalist sömürü çarkının devam etmesini amaç edinenler işçiyi yıllardır siyasete yönetime ağırlığını koymasını önermişlerdir. İşçinin siyaset yapmasını isteyen sendikacı ve politikacılar, sermayenin çığırtkanlığını yapmış olur, sınıf gerçeğini, sınıf varlığını inkar etmiş olurlar. Partilerdışı, partiler üstü olarak sendikalarının genel politikasını çizen sendikacılar şunu bilmelidirler ki: Sendikaların günlük ekonomik mücadelesi yanında emek-sermaye çelişkisinin bulunduğu kapitalist düzenin değişimi ancak işçilerin siyasi mücadele içinde olmalarıyla gerçekleşebilir.

Nedir bu yutturmaca? Hem emeği savunacaksın, hem de sermayeye göz kırpacaksın. Sermaye dilediği zaman politika yapacak iktidar kuracak, işçi sınıfı gerçeğini kabul etmeyecek, bunun adına da partiler üstü politika diyeceksin. Şu bilinmelidir ki! Türkiye'de denenen partileriüstü hükümet biçimleri emekçi yığınlarına bir şey getirmediği gibi partileriüstü sendikacılıkta bir şey getirmeyecektir. Türk-İş denge politikası içindedir. Bu politika yalnız Türkiye için olsa gerek! Çünki dünyanın herhangi bir ülkesinde, sendikacılık hareketinin siyasal partiler karşısında tarafsız kaldığı, işçi haklarını koruyan partilerle sermaye yanlısı partileri bir tuttukları görülmemiştir. Örneğin Avrupa ülkelerinde sendikal mücadeleler yüz yıl öncesinde başlamış olup sendikaların siyasete ağırlık koyması prensibi yıllar önce uygulanmaya başlamıştır. Sendikalar işçi sınıfı yanında olan bir partinin doktriniyle aynı görüşte olup her alanda siyasi partiyle işbirliği içinde olabilmektedir. Fransız sosyalist partisinin görüşleri Fransa işçi konfederasyonu olan CFDT nin 1970 kongresinde "özyönetime dayanan sosyalist bir toplumun yaratılması üretim araçlarının sosyal mülkiyeti ve demokratik planlamanın gerçekleşmesi" şeklinde benimsenmiştir. İngiltere'de işçi partisini iktidara getiren sendikalar olmuş ve belli oranlarda sendikalar parlamentoda sandalyeye sahip olmuşlardır. İskandinav ülkelerinde ve İngiltere'de sendikacıların siyasal partilere organik biçimde girmeleriyle siyasetçi uygulamayı gerçekleştirmişlerdir. İngiliz işçi Partisi Genel Kurulunda sendikaların belirli oranlarda temsil ve oy hakkı vardır. Ayrıca işçi partisinin yıllık gelirinin % 80'ini sağlayan TUC (İngiliz İşçi Sendikaları Konfederasyonu) sendikaların işçi partisi politikası üzerindeki etkinliğini göstermektedir.

Türkiye'de ise sendikacılık hareketi, kapitalist özü olan siyasi görüşün değil, solda bir siyasetin temel gücü olmalıdır. Sermayenin izin verdiği sınırlar içinde değişimler yapacak olan sağ partilerle ittifak kurma prensibini işçi sınıfı kabul edemez. Partiler üstü politika felsefesine göre hareket eden Türk-İş işçi haklarıyla ilgili birçok yasa önerileri tasarılarının çıkması gayretini gösteren etkin bir baskı grubu dahi olamamıştır. Son aylarda güncel konu haline gelen işverenin lokavt uygulama girişimlerine karşı Türk-İş yöneticileri beyanat vermekten öteye gidememişler, lokavtın kaldırılması için yasa değişikliği önerisini parlamentoya veren yine, Türk-İş'e karşı demokratik sol mücadele veren, işçiyi parlamentoda temsil eden bir sendika başkanı milletvekili olmuştur. Partileriüstü politika yürüten Türk-İş'den soruyoruz? Nerede Tarım-İş kanunu izlemek, nerede İYAK kanunu uygulaması için çabalar. Bunun adı partileriüstü politika olunca siyasete dışarıdan baskı yapan küçük grup olmaktan öte gidilemeyeceği bilinmelidir. Sendikal özgürlüklerin kısıtlanmasında çıkarılan kanunların, peşi sıra genel grevi kızıllıkla suçlayan bir sağcı partinin çığırtkanlığını, propagandasını radyolardan yapan, hem de eğitimle ilgili yöneticileri aslında sermaye içi politika yapmışlardır. Türk İş toplum gerçeklerine ters düşen, her gelen iktidara okey diyen, bir tutumla partileriüstü politika izlemiş, işçilerin devlet yönetiminde söz ve karar sahibi olmasını engellemiştir. Önümüzdeki temel çözüm Türk işçi sınıfının siyasal iktidara ağırlık koyması ve ele geçirmesidir. Partileriüstü politikadan vaz geçip kendi çıkarlarını koruyan siyasal bir partide sayısal oranda söz sahibi olmalıdır. Sendikalar kanunundaki siyasi partilerle organik bağ kurma yasağı kaldırılmalı sendikalar sosyal-politikada etkin durumu engellemelidir. Çünkü işçi sınıfının çıkarları solda bir siyasetin ağırlık kazandığı, parlamentoda yine işçiler tarafından sağlanacaktır.

CAĞRI

Kardaş gel
dinle beni,
Kardaş gel
ELLERİN koynunda çoktur oturduğun
Sefil perişan, herşey
Sefil perişan, herşeyden yoksun
Sen ;
Umudum bitiktir diyeceksin
birşey bekleme benden
Olsun
Gel peşimden
KARDAŞ gel
Orada
Tanrılar azap vermiyor kullarına
Orada
Bir başka düzen, bir başka emel
İnsanca...
Orada
Orada
Kardaş gel !

Ahmet GÜNBAŞ

sevdan beni

Terketmedi sevdan beni,
Aç kaldım, susuz kaldım,
Hayın, karanlıktı gece,
Can garip, can suskun,
Can paramparça...
Ve ellerim, kelepçede,
Tütünsüz, uykusuz kaldım,
Terketmedi sevdan beni...

Ahmed ARİF

HAZIRLIKLI OLALIM

Daha nice oyunlar, görün sahnelenecek,
Akla hayâle gelmez, ne yollar denenecek.
Bu aktörler sahnede, dostum mevcut oldukça,
Kimbilir başımıza, daha neler gelecek.

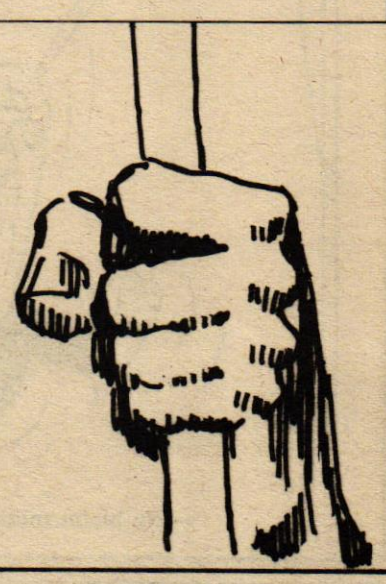

MİZAH..!

Neye üzülüyormuş

Dupont'un eşi ölmüştü. Çok kederliydi. Arkadaşı:

— Canım, dedi, sen de ölecek, sin, öbür dünyada nasıl olsa birleşecek, buluşacaksınız yine...

Dupont içini çekti:

— Bunu biliyorum. Ama öbür dünyada, iki karım daha var...

Büyük iş

Kendisinden elli yaş küçük bir kadınla evlenen baronun çocuğu olmuştu. Çevrede dedikodu başlamıştı. Biri:

— Baron her halde bu olaya çok kızmıştır, dedi.

— Hiç sanmam, dedi bir başkası. O şimdi büyük bir iş yapmanın gururu içindedir. Suçluyu aramayı düşünür mü hiç!

Güzel sekreter

Müdür, sevimli daktiloya:

— Matmazel, dedi, üç seneden beri buradasınız ve daktilo yazmakta epeyce ilerlediniz. Artık dar süeterler giymenize lüzum kalmadı!

Cevap

Seyahatten vakitsiz eve dönen kadın, kocasını en samimi arkadaşının kolları arasında görünce çılgına döndü. Arkadaşına:

— Bunu hem de... benim evimde yapıyorsun ha!... diye kekeledi.

— Biraz aklını başına topla şekerim, diye arkadaşı sakin bir sesle cevap verdi. Kocanın otel köşelerinde sevişmesini istemezsin her halde!...

BAŞBAKAN'A MEKTUP

Komşumuz yaşlı Hatce teyze, son günlerde radyo ve gazete haberlerini izlemeye başlamıştı. Fakat her haber okunumu sonunda, üzgün üzgün düşüncelere dalıyor, derinden derine bir «Ah...» çekiyordu. Bir gün sevinçle bana gelerek:

— «Evlâdım, Başbakan'a bir mektup yazsak olur mu?» deyince, merakla sordum:

— «O niye Hatice teyze, bir derdin mi var?»

Hatice teyzenin yanıtı çok ilginç oldu:

— «Evlâdım, oğlum memur biliyorsun. Biçarenin maaşı yetmiyor. Maaşına zam gelse bile hayat durmadan pahalanıyor. Şu Başbakan'a bir mektup yazsak da bir kanun çıkarsa.. ay başını tez getirmesi, ay'ı biraz kısaltması için...»

Başbakana değil ama Akbaba'ya yazarım diye söz verdim Hatice teyzeye.

Ve işte memurların hayat pahalılığı sorununa bir çözüm yolu.

FAZLA NOT

Coğrafya hocamız notları okuyordu. Hoca, arka sırada oturan bir arkadaşımızın, notunun altı olduğunu söyleyince, arkadaşımız: «Hayır» diye bağırdı. Hocamız:

— Niçin? diye sorunca.

— Çok olmuş, dedi.

— Oğlum, bütün çocuklar yüksek not isterken, sen niçin çok diyorsun?

— Çünkü hocam, biz arkadaşla bahse giriştik, eğer beşten yukarı gelirse, benim onu sinemaya götürmem gerekiyor!

DOKTORUN EMİRLERİ

Adamın biri doktora gitmiş. İçeri girer girmez, hemşire:

— Soyunun ve yan odaya geçin beyefendi, demiş.

Adam itiraz edince, hemşire:

— Bunlar doktorun emirleridir, demiş.

Adam çarnaçar denileni yaparak yan odaya geçmiş. Orada kendisi gibi anadan doğma çıplak bir adamın daha oturduğunu görünce, hiddetle:

— Bu ne biçim iştir anlayamadım, diye söylendi, boğazımı muayene ettirmeye geldim, soyunmamı emrettiler.

Diğeri:

— Sizinkisi de bir şey mi beyim, dedi, ben sadece elektrik hesabını tahsil etmeye gelmiştim...

İKİYUZ

İki Of'lu Samsun'dan trene bineceklerdir. Biletçi sorar:

— Kaç kişisiniz?

— İkiyuz...

Memur hemen telefona sarılmıştır. Gar müdürüne ikiyüz kişilik grup bulunduğunu, katara ona göre vagon bağlatılmasını söyler. Sonra iki yüz adet bileti uzatır.

— Ha bunlar nedur?

— Biletleriniz. İkiyüz kişi değil misiniz?

— Bizumla talga mı geçeysun da? İkiyuz, yâni tek değil, çiftuz. Annamay misun?

HAMSİ

Karadenizliye sormuşlar:

— Hamsinin baklavası olur mu?

Cevap vermiş:

— Olmasına olur amma yaziktur. Üzerine şerbeti dökünce tadı kaçay!

FİNCAN TAKIMI

Bir öğretmenimiz anlattı:

«— Bir Yörük çadırına konuk olmuştum. Yörük kızı kahve getirdi, verdikten sonra da gitmedi, bir köşede bekledi. Ben de kızcağız beklemesin diye acele acele içtim, geri verdim fincanı. Ama kız tepsiyi tekrar uzattı. Ben boş fincanı verdikçe, dolusunu uzatıyordu. Bu tam altı kez tekrarlandı. Ben şaşırdım. Nedenini ise sonradan öğrendim. Meğer fincan takımını yeni almışlar, kullanmasını bilmedikleri için de, kahvenin fincan takımı ile, bir kişiye altı kez verileceğini sanıyorlarmış.»

DOĞRAMA

Öğretmenliğimin ilk yıllarında, Doğu Anadolu'nun köylerinden birinde bulunuyordum. Köyün muhtarı beni yemeğe dâvet etmişti. İlk gelen şey çorbaydı ve çok da sıcaktı. Sıcakla aram pek iyi olmadığı için çorbaya şöyle bir göz attığımı gören, evin yaşlı babası:

— Evlât, dedi, çorbanın içine ekmek doğra. Sen doğramanın faydalarını bilir misin?...

— Hayır, ne bileyim.

— O halde dinle: Bu doğramanın üç faydası vardır: 1 — Sıcağı soğutur, 2 — Duruyu (suluyu) koyultur, 3 — Açı doyurur.

Ah şu sekreterler!

Zengin iş adamının eşi, bir gün kocasının bürosuna ilk defa geldiğinde güzel sekreteri görerek kıskanmıştı. Durup dururken kıza çattı:

— Muhakkak ki kocamla fingirdiyorsundur!

Güzel sekreter:

— Aldanıyorsunuz madam, dedi.

— Neden? Sekreterlerin çoğu patronlariyle oyalanmazlar mı?

— Hayır. Çünkü sekreterlerin çoğu güzel olduklarından, karşılarına çıkan her budalaya sizin gibi «Evet» demezler!...

Üç şey

Bir gazeteci, günün en ünlü ressamlarından biriyle röportaj yapmak için evine gitmişti. İlk soruyu sordu:

— Üstad, dünyada en çok sevdiğiniz şey nedir?

Bir saniye düşünen ressam cevap verdi:

— Üç şey severim.

— Ne olduklarını öğrenebilir miyim?

— Tabii: Para, şarap ve başarı.

Kaşlarını çatan gazeteci, hayretini saklamayarak:

— Nasıl, dedi, ilkin parayı, sonra şarabı, en arkada da başarıyı sevmeniz garip doğrusu! Benimle alay mı ediyorsunuz yoksa!...

— Hiç de alay etmiyorum. Sözlerim samimi ve mantıkidir. Para ile şarap satın alırım. Şarabı içince de ilham perileri etrafımı sarar, ilham da bana başarı sağlar!...

Vaktim yok diyene...

Bernard Shaw, çok çalışmaktan, vakit azlığından şikâyet edenlere şöyle dermiş:

— Bir senede 24 saatten 365 gün vardır. Bunun yarısını geceler kaplar. Geceler senenin 182 gününü, gündüzler ise 183 gününü alır. Bunlardan 52 pazarı çıkarın, geriye 131 gün kalır. Bundan da 52 cumartesiyi çıkarın. Kalan 79 gün. Günde 4 saat yemeklere ayırın. Bunu bir sene için hesaplayın, 60 gün eder. Kalan 19 gün. Senelik izin için 15 gün. Kalan 4 gün. 3 gün de hastalık için ayırırsak, geriye çalışma günü olarak 1 gün kalır ki, bu zaten «1 Mayıs Bahar Bayramıdır».

— Gırtlağıma kadar borç içindeyim...

— Dua et ki boyun kısa, ya ben ne yapayım?!.

NE ANLAMIŞ?

Gülseren, kapıyı açan annesine:

— Anneciğim, dedi. Dolabımda birkaç yapıt olacaktı, getirir misin lûtfen. Füruzan'a yanıt olarak vereceğim de onları.

Annesi hiçbir şey anlamamıştı. Kafasında değişik acabalarla girdi içeri:

«Birkaç yapıt olsa olsa, mendil olur. Kıza n'oldu böyle. Çaput demezdi önceleri mendile. Füruzan'ın yok muymuş mendili sanki, ödünç istiyor Gülseren'den.»

Kızının yanına geldiğinde:

— İşte kızım mendil, dedi. Kime veriyorsan ver ödünç.

Gülseren şaşırarak:

— Ne söylediğini anlayamıyorum anneciğim. Ne mendili, kime ödünç verecekmişim?

— Biraz önce bunları istememiş miydin benden, ödünç vermek için Füruzan'a?

— Hayır anneciğim, yanlış anlamışsın. Mendil değil, yapıt istedim senden. Onu Füruzan'a yalnız gösterecektim yanıt olarak.

Çıkıştı annesi Gülseren'e:

— Lan kız, ne zamandır başladın konuşmaya annenle, argoca!...

DEDİKODU

Necmi Bey doğrusu çok güzel dans yapıyor
Karısı Işık, Tanrı gibi ona tapıyor.
Semiramis'e o kolye ne güzel yakışmış
Geçen gün pencereden birisiyle bakışmış.
Canan, Nalân geçen gece ne şıktılar öyle,
Selma doğrusu kıskanmış onları nah böyle.
Siz söyleyin Erdem Bey olur mu Allahaşkına,
Baksana kayınvaldem dans yapıyor döndüm şaşkına.
Metin Bey evlendirdi güzel kızını,
Harcadı epeyce para kesemedi hızını.
Hello demiş bir gün Saniye Hanım,
Gülgün Hanım durur mu demiş ki hello canım
Duydunuz mu dostlar Tijen hâmileymiş,
Evvelki akşam diskoda eşi Sami'leymiş.
Meğer Emel Hanım çok şişmanmış,
Eşinden ayrıldığına simdi pişmanmış.
Özer Bey Kemal Bey'e uzun uzun dert yanmış,
Ona anlattıklarını bir onda kalacak sanmış.
Sevinç Hanım geçenlerde ehliyet almış,
Arabasıyla birlikte bir mağazaya dalmış.
Bizim Kerim Bey yeni sevgili bulmuş,
Bulduğu kız değil de meğer dulmuş.

— Türkiye'deki Amerikan üslerinde sadece Türk bayrağı çekildi. —

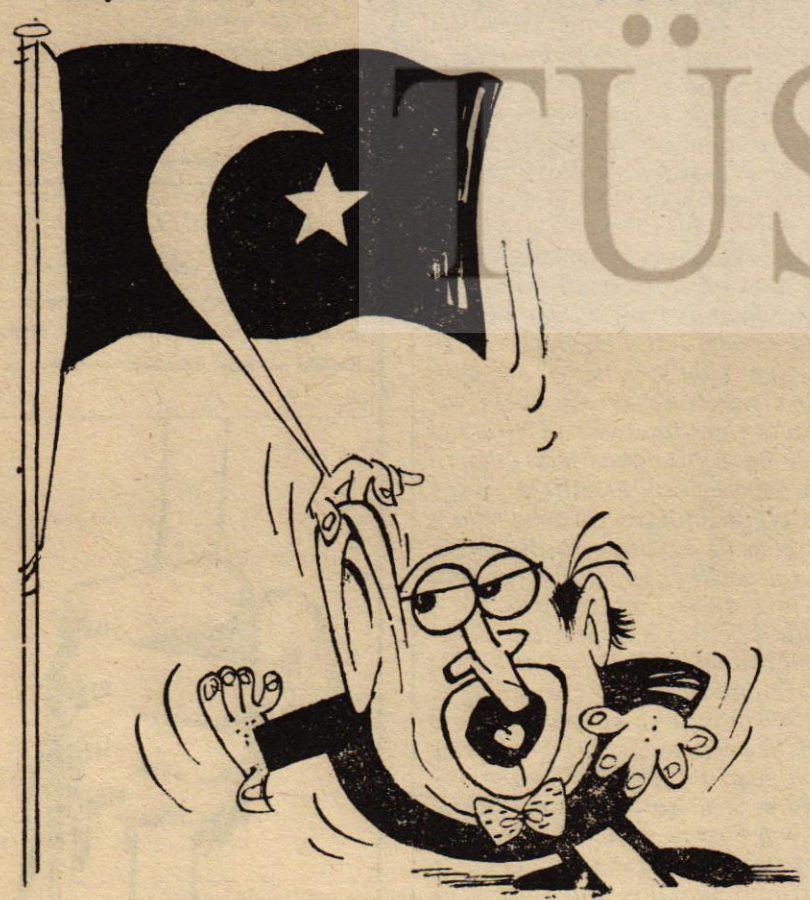

— Ne biçim milliyetçisin, geç bile kaldın!..

eğitim

DEREBEYLİK DÜZENİ

Derebeylik, köleliğe dayanan toplumun gerileyip düşkünleşmesinden, bir de köleci devletleri yıkıp işgal etmiş olan kabilelerin köy topluluklarının dağılmasından doğdu. Kölelik düzenini yaşamamış olan ülkelerde feodalite, ilkel toplumun dağılmasından meydana gelmiştir. Ulusların aristokrasileri ve kabilelerin askeri şefleri tarıma elverişli toprakların büyük kısmını ellerine geçirdiler. Ve yakınlarına dağıttılar. Köylüler azar azar, yavaş yavaş kullaştırıldılar, köleleştirildiler.

Derebeylik toplumunun üretim ilişkilerinin temeli, derebeyinin toprak üzerinde tam, üretici olan toprak kölesi köylü üzerinde sınırlı mülkiyetidir. Feodal mülkiyet özgür köylünün ve zanaatkarın şahsi emeği üzerine kurulmuş, ferdi mülkiyeti ile bir arada yaşıyordu. Derebeylik toplumu toprak kölelerinin çalışmasına, emeğine dayanıyordu. Feodal sömürme, köylülerin derebeyi lehine zorunlu oldukları angarya ve gene derebeyine aynen veya nakden ödemek zorunda oldukları aidat yükümlülüklerinde meydana çıkar. Köylü için toprak köleliği çoğu zaman, hemen hemen, kölelik kadar ağırdı. Fakat köylü zamanının bir kısmını kendi toprağını ekip biçmek için ayırabildiği ve çalışmasında kendi çıkarı da bulunduğu için feodal düzen üretici kuvvetlere bir miktar gelişme olanağı veriyordu.

Feodalitenin temel ekonomik kanunu derebeyinin toprak üzerinde tam, üretici toprak kölesi köylülerin çalışması ile sağlanan ve derebeylerinin gereksinmelerinin gerilemesi için kullanılan bir ürün fazlasının üretilmesidir.

Feodal toplum, özellikle Orta-Çağın başlangıcında, pek çok sayıda küçük prensliklere ve küçük devletlere bölünmüştü. Feodal toplumun hakim sosyal tabakaları asiller ve papazlardı. Köylünün hiçbir siyasi hakkı yoktu. Köylülerle feodal derebeyler arasındaki sınıf mücadelesi feodal toplumun bütün tarihi boyunca sürüp gitmiştir. Asillerin ve papazların çıkarlarının ifadesi olan Feodal Devlet bu hakim tabakaların toprak üzerindeki feodal mülkiyet haklarını korumalarına ve devam ettirmelerine ve baskı altındaki, her türlü haktan yoksun köylülerin sömürülmesini yoğunlaştırmalarına aktif bir biçim ve ölçüde yardım etmiştir.

Feodal düzende tarım ilkel ve ekonomi, esas itibariyle tabii ekonomiydi. Sosyal iş bölümünün ve değişimin gelişmesiyle kölelik devrinin yıkılışından arta kalabilmiş eski şehirler yeniden canlandılar; bunların yanı sıra yeni şehirler de doğdu. Şehirler zanaat ve ticaret merkezleri oldular. Zanaatkarlık, rekabeti önleyen loncalar halinde örgütlenmişti. Tacirler de tüccar gedikleri içinde toplanmışlardı.

Tabii ekonomiyi dağıtan ticari üretimin ilerlemesi, peşinden köylü ile zanaatkarlar arasında bir farklılaşma getirdi. Ticaret sermayesi zanaatkarların dağılmasını hızlandırdı. Ve ilk kapitalist sanayi girişimlerinin, manifaktörlerin, belirmesine yardımcı oldu. Derebeyliğin koymuş olduğu köstekler ve toprağın derebeyliklere bölünmüş olması ticari üretimin ileri atılışını engelliyordu. Yavaş yavaş ulusal pazarlar oluştu. Mutlak merkezi krallıklar biçiminde merkezi feodal devletler kuruldu.

İlkel sermaye birikimi kapitalizmin gelişini hazırladı. Önemli küçük üretici yığınları-köylü ve zanaatkar-önceden kendilerine ait bulunan üretim araçlarından yoksun bırakıldılar. Büyük toprak sahipleri, tacirler ve tefeciler köylünün, elinden toprağının zalimce alınması, sömürgelerle ticaret, vergiler ve zengi köle alım satımı yollarıyla ellerinde büyük nakdi servetler topladılar. Böylece kapitalist toplumun başlıca sosyal sınıflarının kuruluşu hızlandırılmış oldu; bu sınıflar ücretli işçiler ve kapitalistlerdir. Kapitalist sistemin az çok tamamlanmış biçimleri, feodal toplumun koynunda belirmiş ve olgunlaşmıştır.

Feodal üretim ilişkileri, toprak kölesi köylülerin emek verimliliğinin düşük oluşu, lonca sınırlamaları hep, üretici kuvvetlerin gelişmesini engelliyordu. Toprak kölesi köylülerin isyanları feodal düzeni iyice sarstı ve toprak köleliğinin kaldırılmasına ulaştı. Derebeyliğe karşı mücadelenin başını, burjuvazi çekiyordu. Köylülerin feodal derebeylere karşı yürüttüğü devrimci savaştan burjuvazi, iktidarı ele geçirmek için yararlanmağa koyuldu. Burjuva devrimleri feodal düzeni devirdi, kapitalizmin zaferini sağladı ve üretici kuvvedlerin gelişmesine yolu açtı.

HİMAYECİLİK

Başlangıçta bir an önce altın ve gümüş toplayıp zengin olmak için sabırsızlanan burjuvazinin çıkarlarını ifade eden merkantilistler sonraları, kapitalizm gelişince sanayi girişimlerini, manifaktürleri devletin himaye etmesini istemeye başladılar. İhracata prim verilmesini, ihracattan giriş resmi alınmasını sağladılar. Manifaktürler, sonra fabrikalar geliştiği ölçüde dışarıdan ithal edilen mamuller üzerine gümrük resimleri konması, yabancı rekabetine karşı ulusal sanayii korumak için en sık başvurulan tedbir oldu. Bu tutuma himayecilik denir. Merkantilist teorilerin bırakılmasından hemen sonra bir çok memlekette bu siyaset yürürlüğe kondu.

İngiltere'de koruyucu gümrük tarifeleri 16. yüzyılda, Hollanda'nın daha çok gelişmiş sanayiine karşı, önemli rol oynadı. 17. yüzyıldan itibaren İngiltere sanayide üstünlüğünü devamlı bir şekilde kurdu. Daha az gelişmiş olan diğer memleketler İngiltere' yle rekabet edecek durumda değillerdi. Böylece serbest değişim fikri İngiltere'de yeniden gün ışığına çıktı.

Kapitalizm yolunu İngiltere'den sonra tutmuş olan başka memleketlerde işler başka türlü gidiyordu. Fransa'da 14. Louisnin Bakanı Colbert bir himayeci tedbirler bütünüyle manifaktürleri teşvik ediyordu. Yüksek gümrük tarifeleri uyguluyor, ilkel maddelerin ihracını yasaklıyor, yeni sanayi kurduruyor, dış ticaret şirketlerinin kurulmasını sağlıyordu.

Merkantilizm, zamanında ilerici bir rol oynamıştı. İlham verdiği himayecilik de manifaktürlerin gelişmesine önemli ölçüde yardım etti.

emekçinin sözlüğü

DİYALEKTİK

Eske Yunanda bazı filozoflar diyalektiği bir karşıtın kanıtlarındaki çelişmeleri bulup meydana çıkarmak, sonra da bu çelişmelerin üstesinden gelecek - gerçeğe ulaşmak sanatı anlamında kullanırlardı. Sonraları diyalektik temel değişmeleri, iç bağlılıkları ve evrimi anlatır oldu.

Diyalektik bütün doğa ve toplum olaylarının aralıksız hareket ve değişme halinde olduklarını, doğanın ve toplumun evriminin herşeyde var olan iç çelişmelerin çatışması sonucu olduğunu kabul eder.

Birçok eski Yunan filozofları, Engels'in deyimiyle, anadan doğma diyalektisyenleri. Heraklit her şeyin devamlı bir değişme süreci içinde bulunduğunu, bu yüzden herşeyin aynı anda hem var hem de yok olduğunu öğretiyordu. Fakat eski Yunan felsefesinde diyalektik basit, ilkel ve safçadır: Doğadaki bütün olaylar arasındaki evrensel bağlılığı göremez, gösteremez.

Daha sonraki yüzyıllarda diyalektiğe karşıt olan metafizik ve esas itibarile statik (durgun) evren anlayışı hakim oldu. Diyalektiğin, bazı yönleri Descartes ve Spinoza'da görüldü. Fakat bunların felsefesi aslında metafizikti. Metafizik dünya görüşü ancak 18. yüzyılın ikinci yarısında yenilgi işaretleri göstermeye başladı. İlk aralığı güneş sisteminin evrimi teorisi, ile Kant açtı. Çağdaş felsefe en yüksek noktasına Hegel ile ulaştı.

Hegel'in diyalektiği bütün doğa, toplum ve düşünce dünyasını bir süreç, sürekli hareket, değişme ve evrim içinde kavrayan ilk felsefe metodu olmuştur. Sürecin iç çelişmeleri onun kendi kendine hareketinin, kendi kendine gelişmesinin esasını oluşturur. Bununla beraber Hegel diyalektik metodu tamamen idealist bir biçimde yorumladı. Diyalektik ancak Marx ve Engels onu Hegel'in yüklediği idealist yüklerden kurtarıp doğaya uygun bir evrim doktrini haline getirdikleri zaman ve böylece diyalektik materyalizmi yarattıklarında bilimsel oldu.

Marx ve Engels'in yorumladığı ve 20. yüzyılda geliştirdiği biçimi ile diyalektik, doğanın ve evrimin, insan toplumunun ve düşüncesinin temel yasalarının bilimidir.

ÜRETİM TARZI

İnsanlar gerekli ve toplumun var olması ve gelişmesi için gerekli olan yiyecek, giyecek, barınak (konut), üretim araçları ve benzerleri gibi yaşama araçlarını elde etme metodu. Üretim sistemi.

Üretim tarzının birbirinden ayrı iki unsuru vardır. Bunlardan biri üretici kuvvetlerdir ki burada hayatın maddi gereçlerini yaratmak için insanın, kullanmak zorunda olduğu şeylerle ve doğa kuvvetleri ile ilişkisi yansır. Öteki ise üretim ilişkileridir, yani maddi üretim süreci içinde insanların birbirleri ile olan ilişkileridir. Bu ilişkileri anlamak için şu soruya alınacak karşılığı incelemek gerekir: Üretim araçlarına kim ve hangi koşullar içinde sahiptir?

Tarihen belirli her üretim tarzı çağın üretici kuvvetleri ile bunlara tekabül eden, uygun düşen üretim ilişkilerinin birbirine iç bağlarla bağlı olmasından meydana gelen bağdaşmış, uyguş ve sürekli bir birleşimdir. Üretim tarzı temelde yatar ve sosyal düzenin niteliğini tayin edr. Her yeni üretim tarzı insanın tarihinde daha yüksek bir aşamayı gösterir. "Bu demektir ki toplumun gelişme tarihi herşeyden önce üretimin gelişme tarihi yüzyıllar boyunca birbirine izlemiş üretim tarzlarının tarihi, üretici kuvvetlerin ve insanlar arasındaki üretim ilişkilerinin gelişmesinin tarihidir."

TARİHÇİ OKUL

19. yüzyılın ortalarında beliren Tarihçi Okul toplum gelişmesinin ekonomik kanunlarını açıkça inkar ediyor, bu objektif kanunların ve bilimsel araştırmaların yerine dağınık tarihi olayların anlamını koyuyordu. Bu tutum gericiliğin keyfi hareketlerini, bürokratik ve militarist devlete kulluğu haklı göstermeye yarıyordu. Bu okuldan daha sonra gelenler "Sosyal Politika Birliği" adı altında, kapitalist sistemin sona ermesini anlamak amacıyla, sosyal reformlar tavsiye ediyorlardı. Bunlara, alay için, "kürsü sosyalistleri" denirdi; başlıcaları Wagner, Brentano ve Sombart idi. Aralarında militarist Alman Devletinin her tedbirini "Bir parça sosyalizm" diye vasıflandıracak kadar ileri gidenler vardı. Bu kürsü sosyalistleri (!)Bismarck'ın gerici ve saldırgan politikasını göklere çıkarıyor ve onun işçi sınıfını aldatmasına yardımcı oluyordu.

bir öyküümüz var...

bekir yıldız

AÇ—KAPA

"Radyoyu neden bu kadar açmışsın, be kadın? Şu evinin haline bak. Duvarları kerpiçten yapılmış damını, ordan burdan uydurduğunuz tenekelerle örtmüşsünüz. Mutfağında ekmek ve soğandan başka ne var ki... Çocuklarını sokağa salmışsın. Onlar aç... Onlar haş talıklı... Kocan bir gözü kör eşeğiyle, dereden kum çekip, karnınızı doyurmada.

Radyoyu neden bu kadar açmışsın, be kadın? Yoksa sen de mi kraliçeliğe imreniyorsun? Sen de onon gibi, başının taçlanmasını mı istiyorsun? Kıçını yıkayacak suyun var mı evinde, be kadın? Şu gözlerine bak. Küstürmüşsün onları kendine... Onlara hep aynı şekilleri gösterdiğinden, odak noktasında şekiller yanlış-yunluş çakışıyor. Ve sen dünyayı böyle bugulu, kesin ve eğri-büğrü görüyorsun. Burnuna bak. Lâğım kokusu içinde geçirdiğin bir ömrün umutsuzluğu okunuyor onda... Sen esans kokusu nasıldır bilir misin? Bilemezsin. Çünkü sana göre bütün kokular boktan yapılmıştır.

Radyoyu neden bu kadar açmışsın, be kadın? Yoksa sen de kraliçe gibi süt banyosu yapıp, Paris esanslarıyla kokmak mı istiyorsun? Bu kokuları burnun ne güzel de alır ya!.. Şu ağzına bak, "Ekmek" diye sızlanmaktan, ekmek yemekten asker tayınına benzemiş, kocaman olmuş.. Sen et nedir hatırlıyabiliyor musun? Şu gecekondudan çıkıp, başka insanların yaşadığı semtlere uzandın mı hiç? Oralarda kasap dükkanları vardır. Vitrinlerinde kocaman kocaman birşeyler asılıdır. İşte bunları, kasaplar insanlara satarlar. Çıkaramadın değil mi? Bak sana başka biçimde anlatayım: Hani sizin mahalleye, başka semtlerin kovaladığı uyuz kediler, uyuz köpekler gelir ya.. Ve onlar sizden artakalan birşey olmadığı için, ölüverirler buralarda ya... Bazan ölmüş bir kediyi, ölmeye yakın bir köpek yer ya... İşte bu köpeğin yediği ölmüş bir kedinin etidir. Ohh.. Çok şükür çıkarabildin..

Radyoyu neden bu kadar açmışsın, be kadın? Yoksa sen de şu mahalleniz kadar büyük saray sofralarına oturup kırk bin çeşit yemek mi yemek istiyorsun? Yazık edersin kendine.. Mideni sarhoş eder, şu kraliçenin yemekleri sonra.. Miden eskicilerin aldığı hurda demirleri öğütür ama, kraliçenin yemeklerine açılıp kapanmaz. Zehirlenirsin sonra.. Yoksa onların kuzu çevirmesine mi imreniyorsun? Görsen korkarsın çevrilmiş kuzuyu.. Sana mahallenizde ölmüş bir bebeği hatırlatır o..

Kapat şu radyoyu be kadın, kapat..."

Radyoyu neden bu kadar açmışsın, be kadın? Şu çalıştığın yere bak.. Sana atölye diye yutturdukları bu yeri, eski insanlar, mahzen olarak kullanmışlar. Sen şimdi burada endüstri mi yapıyorsun? Islak topraktan yaptığın kalıplara döktüğün sarı işleri, geniş ve bol ışıklı caddelerdeki dükkanların vitrinlerinde görüp aldanıyorsun. Dikkat et be adam, bu mahzende sen yaşıyabilirsin ama, senin yaptıkların durmaz. Çürür onlar, paslanır onlar.. Onun için yapılan işleri buralardan alıp başka yerlere taşıyorlar...

Radyoyu neden bu kadar açmışsın, be adam? Yoksa radyonun lambalarından gelen sese aldanıp kendini kral mı sanıyorsun? Sen, bir sarı parçası kadar da olamıyacak mısın yani? Pirinç madenleri altın gibi ışıldıyorda, sen neden şuradan çıkıp, saraya giremiyesin? Sen kral olup, saraya giremezsin be adam. Çünkü sen şu çalıştığın yerin, üstünü değil, hep altını düşünürsün. İnsanların mezarı senin çalıştığın yerden daha diren ve havasız değildir. Anlıyabiliyor musun be adam?

Radyoyu neden bu kadar açmışsın, be adam? Şu dişlerinin haline bak. Her dişin, saraydaki likör bardakları kadar oyuk.. Ya dişlerinin rengi?.. Sokağa zift döşenirken, siyah havyar sanıp, katran mı yedin be adam? Şu ellerine bak, altı üstü, tankların paletleri gibi yarık yarık olmuş. Şu ayaklarına bak. Bedeninle kum arasında ezilmiş de düz taban olmuşsun. Ve sen dünyanın en büyük ayaklı kralı olursun be adam. Ayıp değil mi krallığın şanına!.. Sarayda dolaşmak, caddede dolaşmağa benzemez. Şimdi yamıyorsun yemeninin arkasını, şıpıldak şıpıldak.. Ama kral olursa bu ayağına kocaman bir ayakkabı geçireceksin. Yorar seni böyle yürümek.. Üstelik, kuyudan su taşıyan köy kızlarının başındaki kova gibi, bir taç taşıyacaksın. Ve bu tacın başından düşmemesi için, hep insanların sırtında olacaksın. Ya!.. Bin, milyon insanın vebalidir bu.

Kapat şu radyoyu be adam, kapat..."

'Radyonuzu neden açmıyorsunuz be hainler?.. Çıkın oradan. Kaç kişisiniz siz? Bir, iki, üç.. Yerin altında ne duruyorsunuz öyle? Aradığınızınasıl bu
Aradığınızı nasıl bulacaksınız? Kaç metredesiniz? Yüz, iki yüz, üç yüz?... Fakat sizler dışardaki insanlardan daha akıllısınız. Duyuyor musunuz beni be hainler?.. Ses verin.. Sizler dışardakilerden daha akıllısınız hani!.. Onlar aydınlıkta bile ne aradıklarını bilmiyorlar. Sizin hiç olmazsa, karanlık diye bir düşmanınız var..

Radyonuzu neden açmıyorsunuz be hainler?.. Bir bilseniz dışarıda neler oluyor... Haydi çıkın dışarıya. Aptallık edip, senelerdir bulamadığınız şeyi, aramaya devam etmeyin artık. İnsanlar size yalan söylüyor. Bu dağların altında altın yok.. Altın bulmak için kazdığınız ve dışarıya toprak diye gönderdiğiniz; toprak değil, işte onlar; siyah altındır. "Kömür" diyorlar adına. Boşuna aramayın.. Ne bu dağın altında ne de başka dağın altında, altın var. Hey sen üçüncüsü, iyi kulak ver bana.. En ihtiyarları sensin. Ne aptal bir soydan gelmişsin meğer. Senin baban, babanın babası da bu işi yaptı. Onlar bok mu buldu sanki? Sen neden devam ediyorsun aramağa.. Senin babanın babası, insanların gezdiği toprağın altında başladı bu işe. Şimdi sen gemilerin gelip geçtiği denizlerin dibine vardın. Hey üçüncüsü, en ihtiyarı.. Sen kaç krala taç giydirdin? Kaç kral senin toprak diye dışarıya yolladığın kömürlerden saray yaptırdı?.. Hesabını mı unuttun? Sana 'Dışarıya yolladığın toprağın hesabını tutmıyacaksın" dedilerse, kralların sayısını da mı unutmak gerek..

Radyonuzu neden açmıyorsunuz be hainler?.. Tabii ne kralın topundan ne de tüfeğinden korkarsınız.. Ama siz yerin altında sonuksuz çalışalıdanberi krallar atom yaptı, toprak diye dışarıya yolladığınız kömürlerden. Çıkın dışarıya, radyolarınızı açın hainler. Sonra atom patlatırlar sindiğiniz inlere... Hey neden cevap vermiyorsunuz? Kralın tacındaki yakutlara, bir katkımız olmadı diye, korkuyormusunuz yoksa?

Kral bugün taç giyiyor. Sizi affeder. Haydi çıkın.. Dünyayı bir kez de olduğu gibi görün. Hey.. Hey, dikkatli olun, ansızın aydınlığa çıkarsanız, gözleriniz kör olur yoksa. Çünkü sizin gözleriniz aydınlığa göre değildir...

Radyonuzu neden açmıyorsunuz be hainler?.. Huu, huu.. Ses verin. Kral, kraliçenin tacını takıyor.. Bunu muhakkak dinlemelisiniz. Kulaklarınıza dolacak bu haber, gönlünüze mutluluğun nakışlarını çizecek. Hele bunu gözleriyle görenler, ölseler bile; gözlerine vuran taçların pırıltısı, mezarlarını aydınlatacar.. Ama bu haberi duymayanlar, mideleri kırk gün aç kalmış gibi kazınacak, gözlerini toprak bile doyurmıyacak, gönülleri kara oklarla, delik deşik edilecek..

Hey, üç madenci, daha siz dışarı çıkmıyacakmısınız? Şu radyonuzu açmıyacak mısınız? Bakın akşam oldu. Her taraf karardı. Bu karanlık sizin güneşinizdir. Sabah oluyor, çıkın dışarıya.. Fakat anlıyorum siz öldünüz. Ya bir ocak çöktü, altında ezildiniz, ya da grizu gazi infilak etti, sizler duman oldunuz. Bir ocak çöküp, siz altında ölmüş olamazsınız ama. O zaman kralın elleri titrer ve kraliçeye uzattığı taç salanırdı. Hem buna hakkınız olabilir mi? Sizler muhakkak grizu gazının infilakiyle yanıp kül oldunuz ve dumanlarınız; kralın şerefine atılan, havai fişeklerin arasında görünmedi, kayboldu.."

Krallar ve kraliçeler, ne zamana kadar insanların kafatasını, taç diye giyecekler?... Ve insanların tümü, ne zaman, kin seline dalıp, altın başlı olacaklar?..

KOŞMALI... KOŞMALI...

-İnsan kavgası...kan ve nefret. Bir umut...ama kaf dağının ardında...olsun. Kardeşçe-insanca yaşamaya koşu.....durmasın.

Vurdular...kıyasıya
Düşmancasına nefretle
Vurdular...kan tutkusuyla
Gencecikti, Ahmet- Mehmet
Dolu-doluydu yürekleri özgürlük aşkıyla.

Belkide
Işıl-ışıl kafalardı korkutan
İnsanca yaşama istemine inat
İnsanı sömürme sevdası
İnsan diye sınıflandırılanları kudurtan

Bu uğraş neden?
Bu nefret-bu kan?
Dövülen-öldürülen
Dövülen-öldüren kim?
Bunu anlatmak gerek önceden
Bilinçlendirmek-aydınlığa çıkarmak
Savaşını yaptığın halk'ı kardeşim!

Bir ağ kurulmuş
Binbir masal
Çıkarlara göre uydurulmuş
Ağı yırtan-masala inanmayan
Uğraşa başlamadan susturulmuş
Kanla-nefretle.

Tümce uyanış gerek
Tümce aydınlığa koşu
Tabandan yırtmalı karanlığı
Irgatı-işçisi, esnafı-memuru
Tümce yekbir güç olmalı
Ve..kaf dağının ardına koşmalı..koşmalı..

Nevzat SAN

Faşizmi sen boğacaksın

Faşizm, çok yönlü ve dayanışmalı kapitalizmin gözü kanlı, ırkçı bekçisidir. Bir tek düşmanı vardır faşizmin. O da efendisi kapitalistlerin çıkarlarına etki edecek halk bilinçlenmesidir. Bir tek amacı vardır faşizmin. Emekçinin, boynuna, ellerine, ayaklarına ve kafasına kanlı zincirini takmak.

Sen ey! Emekçi kardeş, günde oniki saat çalışıp, ancak karın tokluğuyla yaşamak ister misin?

Çocuklarının doğmadan ne olacaklarını, bir avuç sadist ruhlu, gözü dönmüş mutlu azınlığın satılmış uşaklarına bırakır mısın?

Yarınından emin olmadan yaşar mısın? Eğer sorularıma cevabın "HAYIR" ise, kalk, uyan..... Uyan ki, faşizme karşı birleşelim. İşçisiyle, köylüsüyle, memuruyla, öğrencisiyle, yani halk olarak FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK BİR CEPHE kuralım. Çünkü faşizmi sen boğacaksın, senin nasır tutmuş ellerin boğacak, toprak kokan çatlak ayakların ezecek. Çünkü sen sabah soğuklarında, gönüllü yazılıp korkusuzca cephelerde süngüle - şensin.

Seni susturamadıkları zaman, belki işkenceye baş vururlar. Varsın, işkenceye baş vursunlar. Eğer işkence sustursaydı, Bedrettin susardı Pirsultan susardı, Dadaloğlu susardı. Ama seni, susturamadılar. Sen susmadın. Atatürkler doğurdu avratların, analarının.. Şahin Aydınlar, Kerim Yamanlar doğdu. Binlerce, onbinlerce isimsiz, kahraman doğdu.

İşkence, faşizmin halkın bilinçli dayanışması ve mücadelesi karşısında çaresizliğinin, mahvolmuşluğunun eseridir... Sen hiç korkar mısın?

Emekçi kardeş birleş. Demokrasiyi, özgürlüğü sokakta bulmadık. Dün nasıl Ulusal Kurtuluş Savaşı verdiysek, bugün de demokratik kurallarla özgürlük savaşı verelim.

Zorbalıkla olmasın savaşımız, ama zorbalardan da korkmayalım.

Yarınlar senindir, yarınlar özgürlük yolunda korkmadan, dimdik yürüyenlerindir. Yarınlar işçisiyle, köylüsüyle, memuruyla ve öğrencisiyle, HALKINDIR. Yarına, özgür yarına ulaşmak için vakit geçirmeden birleş. FAŞİZMİN ÜSTÜNE ÜSTÜNE YÜRÜ. FAŞİZMİ SEN BOĞACAKSIN.

İSİMSİZLERİN DİRENİŞİ

Anamızdan doğduğumuzda
O küçücük bileklerimizde zincir mi vardı
Köle mi yazıyordu alnımızda
Ayaklarımızda paranga mı takılıydı.
Herkes gibi
biz de çıplak ve özgür doğmadık mı
Biz de ağlamıyor muyduk her çocuk gibi
Aç kurt örneği saldırmadık mı memeye
Ama süt yokmuş, boşver
yıldık mı süt yok diye.
Direnmedik mi bebekken.
Biz de sizin gibi değil miydik
iki elli ve ayaklı.
Biz madem sizin gibi doğduk
Sizin gibi yaşayacağız
Yaşamak için de sütsüz meme örneği
savaşacağız
Ve yine sizin gibi
Hayatın tadını alıp
Geridekileri düşünmeden öleceğiz...

Mustafa B. GÜNEŞ

BİZ Kİ USTASIYIZ VATAN SEVMENİN
UMUT, SAKLIMIZDA ÖLÜMSÜZ BAYRAK
KIRMIZI, KIRMIZI
DALGA, DALGADIR.

UNUTMA!..

Faşizmin sendikacılık hareketindeki sloganı "böl ve yönet"tir. Faşizm, işçi sınıfının çeşitli kategorilerini bölmeyi ve birbirinin karşısına çıkarmayı amaçlamaktadır. Sendikacılık hareketinin kalıntıları üzerinde faşist örgütler kurmak için işsizleri çalışanlara, yerli işçileri yabancı işçilere karşı çıkarmaya, sendikal örgütler içinde bölünmeler yaratmaya çalışmaktadır.

Faşizm, sendikal hareketin birliğinin kurulmasının en azgın düşmanıdır. Faşizmin sendikal harekete hakim olması demek, sendikacılık hareketinin parçalanması, işçi ve memur sendikalarının yıkılması, işçi sınıfının bağımsız sendikal hareketinin silinmesi demektir.

İŞÇİ SINIFININ ÜÇLÜ MÜCADELESİ

Baştarafı Sayfa 6'da

yargıları da farklı ve birbirine zıt durumdadır.

Bu yüzden, işçi sınıfı da kendi sınıf mücadelesini ulaştırabilmek için, burjuvaziye ideolojik alanda da karşı çıkmalıdır. Ona karşı, bu alanda da güçlü bir mücadele yürütmelidir. İşçi sınıfı iktidar mücadelesini zaferle sonuçlandırmak istiyorsa, kendi ideolojisini topluma kabul ettirmelidir, bu uğurda çalışmalıdır. Herşeyden önce de geniş emekçi yığınların ve özellikle geniş emekçi yığınlarının kendi ideolojilerine kavuşmalarını, yabancı sınıfların ideolojilerinin etkilerinden arınmalarını, kendi sınıf çıkarlarının savunucuları haline gelmelerini sağlamalıdır.

İdeolojik mücadele burjuva ideolojisini geriletmek, parçalamak ve etkisiz hale getirmek için, hatta işçi sınıfını sosyalist bilince ulaştırmak için verilen mücadeledir.

İşçi sınıfının ideolojisi sosyalizmdir. Sosyalist düşüncedir. Bu yüzden ideolojik mücadelenin iki yanı vardır:

Bir yandan burjuva ideolojisini geriletip, yok edilmesi, diğer yandan sosyalizmin geliştirilip kitlelere maledilmesi gerekir. Bu iki yönlü mücadele bir bütünün iki ayrı yüzüdür. Çünkü burjuva ideolojisi ancak karşısına devrimci ideoloji çıkartılarak geriletilebilir.

Toplumların gerçek eğitimi mücadele içinde olur.

Düşünce ve davranış birbirinden ayrılamaz. Doğru düşünce olmadan, doğru davranış ta olmaz, olamaz.. Bundan ötürü düşüncenin gerçek gelişme alanı, davranış alanıdır. Eylem ve mücadele - dir. Kitleler doğru düşüncelere en iyi şekilde ancak mücadele içinde ulaşabilirler. Bu düşüncelerin doğruluğunu, ancak onları, kendi yaşamlarında deneyerek anlayabilirler. Sosyalist ideoloji ancak mücadele içinde gelişir ve yayılır. Doğru fikirler ancak mücadele içinde kavranır ve davranış ancak böylece bütünlüğe kavuşur. Gerici ideolojileri ancak böyle geriletebilir. Devrimci ideoloji ancak böyle gerçek yerini bulabilir, kitlelere, toplumlara mal olabilir.

EKONOMİK, SİYASAL, İDEOLOJİK MÜCADELE BİR BÜTÜNDÜR

Bunlardan birine diğerini küçümseyerek ağırlık tanımak. Bunlardan birini ihmal etmek, birini abartmak işçi sınıfının mücadelesini zayıflatır, saptırır, yanlışlara sürükler.

İşçiler, mücadelemizin üçlü bütünlüğünü iyi kavrayalım.

- Sendikalar içindeki ekonomik mücadelemizi,
- İdeolojik alanda güçlü olarak ve receğimiz siyasal mücadele ile kesin sonucuna ulaştıralım.

İşte o zaman yenilmez olacağız. O zaman sosyalizme ulaşacağız. O zaman sömürüye son vereceğiz. O zaman kendi sınıfımızı ve işçi sınıfıyla birlikte tüm ezilenleri, sömürülenleri, horlananları kurtaracağız.

Tarih ve insanlık işçi sınıfına bu görevi yüklüyor. Ve bu görev sadece işçi sınıfının üçlü mücadelesi sonucu gerçekleştirilebilir, başarıya ulaştırılabilir.

çıplak ayaklar

Buralara kış erken gelir hemşerim
Kara dağlar uzar gider kardan
Biz inimizde mapuslar gibi
Aylar boyu mahsur kalırız
Yatakta yedi kişi, üste bir yorgan
Mor renginden biliriz, anlarız
Ölüm her kez çıplak ayaklarımızdan girer

Ahmet GÜNBAŞ

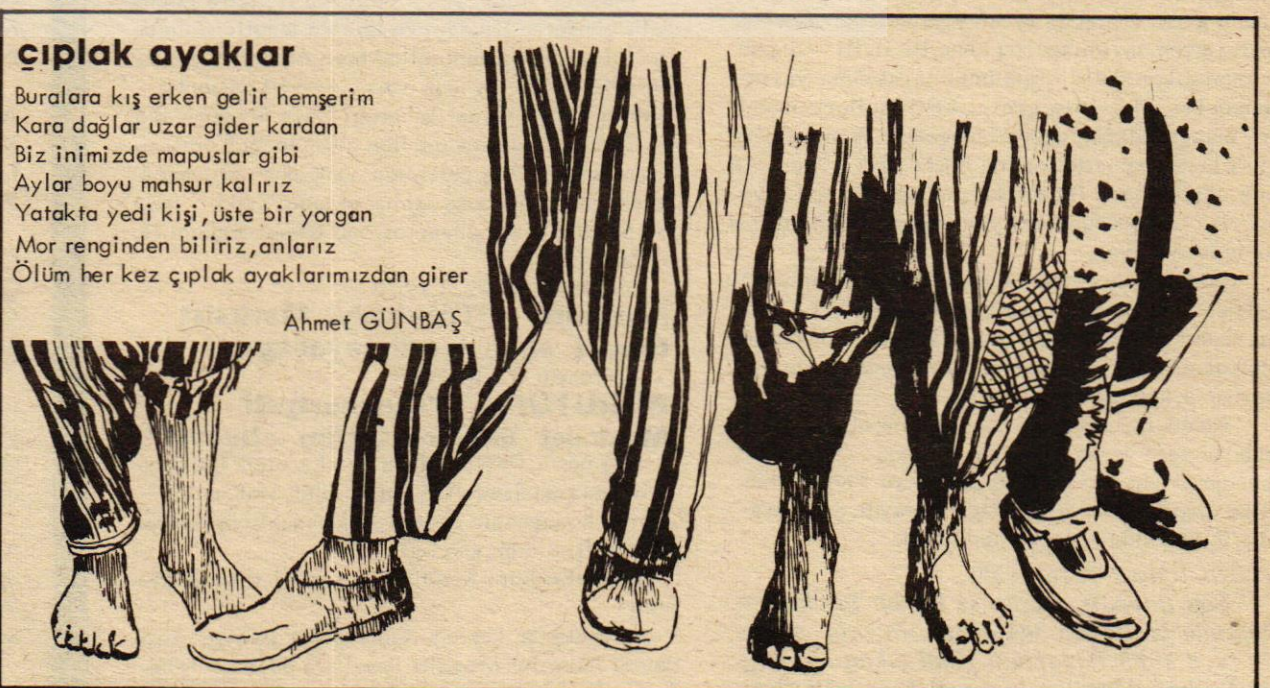

SAĞ BASINDAN

(Son Havadis-19. 8. 1975)

Milliyetçi Cephenin, özellikle de AP'nin yarı resmi sayılabilecek yayın organı niteliğindeki " Son Havadis Gazetesi" 19 Ağustos 1975 Salı günkü sayısının ilk sayfasında büyük puntolarla "Berec'te silahlar konuştu. GREVCİ ERMENİ POLİSE ATEŞ AÇTI" diye başlık atarak haberi vermiş.

Haberin bir bölümü aynen şöyle :

"Bir süreden beri grevde bulunan Berec'te dün sabah saat 6. 00 sıralarında işbaşı yapmak isteyen işçilere engel olmak isteyen bir grup işçi ile polis arasında çatışma çıkmış, Kirkor adlı Ermeni işçi tabanca ile yaylım ateşi açarak iki polisi ayağından yaralamış, kendisi de polis ateşi ile ağır surette yaralanarak hastahaneye kaldırılmıştır. "

Sağ basının çelişkilerle dolu bu gazetesinde haber sürüp gidiyor. Aynı gazetenin gene ilk sayfasında ve aynı tarihli sayısının biraz alt tarafında da şöyle bir başlık çarpıyor göze :

İŞÇİ DÜŞMANI DALOKAY ATATÜRK'E ŞİKAYET EDİLDİ

Bu başlığın altında, haber olarak ta şunlar yer alıyor,

"... Yürüyüşün başlamasından kısa bir süre sonra sayıları 30'u bulan bir kısım solcu genç, ellerindeki pankartlarla yürüyenlerin arasına katılmak istemiş, ancak görevliler ve polis tarafından bu hareketleri engellenmiştir. Genel-İş'e mensup olduğu ileri sürülen bir başka grup ise yine grev yerinde olay çıkartmak istemiş, polis olay çıkartmak isteyen şahısları gözaltına almıştır. "

Son Havadis Gazetesi'nin bu haberi de, daha bir takım gülünç laflarla sürüp gidiyor.

Patrona veya işverene karşı, emeğinin gerçek karşılığını alabilmek amacıyla direnen yahutta grev yapan işçiler arasına nifak sokma eylemi tarihe bakacak olursak, her seferinde sağcılar tarafından sahnelenmiştir.

Bugün de aynısı olmaktadır. Son Havadis Gazetesi, EGO işçilerinin grevini destekliyor görünmekte ve kraldan çok kralcı olduğunu sergilemektedir. Çünkü, Belediyenin ve EGO'nun yöneticileri CHP'lidir. Yani sağcı değildir. Yani solcudur... Eğer Belediye Başkanı ve EGO Genel Müdürü, Son Havadis Gazetesi'nin sözcülüğünü yaptığı AP'ye mensup olsalardı, bu gazete o zaman da grevci EGO işçilerini destekliyor görünecek miydi? Hayır. Kocaman bir HAYIR...

Berec Pil Fabrikasındaki direniş haberini aynı ağızdan vermiyor, veremiyor. Çünkü orada patrona karşı başlatılan bir direniş vardır. İşçi kim oluyor da patrona karşı direniyor... Son Havadis Gazetesi'nin anlayışı budur.

Sağın ve özellikle AP'nin sözcüsü bu gazetede çok daha gerçek dışı bir iddia var ki, işin gerçek yönünü bilmeyenler için açıklamakta yarar gördük... Ankara'da başlatılan, EGO işçilerinin grevi Genel-İş tarafından desteklenmektedir. Geçen sayımızda, bu konu ile ilgili olarak yazmıştık. Ankara örgütümüz tarafından yayınlanan bir bildiri ile, grevci EGO işçileri maddi ve manevi olarak desteklenecektir, demiştik. Bunu Ulaş-İş yöneticileri de bilmektedir. Ama, AP nin sözcüsü Son Havadis Gazetesi, Genel-İş üyesi olan bir grubun grev yerinde olay çıkarmak istediğini yazıyor.

Genel-İş'in özgür ve devrimci bir sendika olduğunu Son Havadis Gazetesi mensupları bugüne kadar öğrenemedilerse, özgür ve devrimci sendikacılığın gereklerini bilmiyorlarsa, gelsinler bize, kendilerini eğitelim.

Genel-İş, emeğinin hakkını tam olarak alma mücadelesi veren işçilerin yanında olmuştur, bundan böyle de olacaktır. Sağcı ve sarı bir sendika değildir Genel-İş.. Öyle olsaydı, Son Havadis'in yazdıkları doğru olabilirdi...

(TERCÜMAN-19. 8. 1975)

Son Havadis Gazetesi Berec Pil Fabrikasında işçilerce başlatılan direniş sonucu 18. 8. 1975 Pazartesi günü çıkan olaylarda Kirkor Aluç'tan "Grevci Ermeni" diye sözederken, gene sağ basının organlarından birisi olan Terciiman Gazetesi aynı haberin başlığını şöyle atmış :

BEREC'TE İKİ POLİS, BİR ANARŞİST YARALANDI

Sağ basının iki organı tarafından değişik biçimlerde verilen bu aynı haberin yorumunu okurlara bırakıyoruz...

(TERCÜMAN 19. 8. 1975)

400 BİN MEMUR İŞÇİ STATÜSÜNE GEÇECEK

Başbakan, işçi-memur ayrımının temelden halledilmesini istedi.

Bu konuda görev yapacak olan komisyon çalışmalara başlıyor.

Yukarıdaki başlık Tercüman Gazetesi'nin ilk sayfasında büyük bir manşet atılarak verilmiş. Bekleyip sonucu göreceğiz...

FİYATLARDAKİ DÜŞÜŞÜN DEVAM ETTİĞİ AÇIKLANDI

Ticaret Bakanlığı tarafından yapılan bir açıklamada, toptan eşya fiyatlarındaki düşüş, Temmuz ayında da devam etmiştir. Temmuz ayındaki düşüşün yüzde 0. 8 oranında olduğu açıklanmıştır. 1975 yılı Temmuz ayı toptan eşya fiyatları ile Ankara ve İstanbul geçinme indeksleri, 336. 8'e düşmüştür. Mart ve Nisan aylarında başlayan toptan eşya fiyatlarındaki düşüş, Mayıs ve Haziran aylarında da devam etmiştir.

ADALET (21.8.1975)

Kanunsuz direnişlere "DUR" denilecek

Adalet Bakanı ve İçişleri Bakan vekili valiliklere bir genelge gönderek kanunların tatbikini istedi. İşverenler konfederasyonu Genel Başkanı Narin de kanunsuz grev ve direnişlerin çalışma barışını tehlikeye düşürdüğünü söyledi.

ANKARA:- Belli bir merkezden planlanıp, yönetildiği açık bir şekilde ortaya çıkan, son günlerdeki kanunsuz işçi direnişleri ile ilgili olarak dün bir genelge yayınlayan Adalet Bakanı ve İçişleri Bakan Vekili İsmail Müftüoğlu, "Usul ve şartlara aykırı uygulanan grev ve topluca iş bırakmalarla, fiili durum yaratılmasında derhal harekete geçmeleri gerektiğini" ifade etmiştir.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı Halit Narin de dün aynı konuyla ilgili olarak verdiği demeçte, "Bu olayların arkasında, sadece zorbalığa dayanan bir anlayış değil, bizatihi hür parlamenter, demokratik rejimi tahrip ve yoketmeye yönelmiş niyet ve amaçlar görmekteyiz demiştir.

Adalet Gazetesinin bu haberi daha da geniş leyerek devam ediyor.

Adalet Bakanı ve İçişleri Bakan Vekili Müftüoğlu, devletin güvenlik kuvvetlerini, emeğinin gerçek karşılığını alamayan ve hiç bir neden gösterilmeksizin, işten atılan, bunun için direnişe geçen işçilerin üstüne gönderiyor. Bu gazetede İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanının demeci aynı haber içinde yer alıyor.

DAHA İLGİNÇ OLANI DA ŞU:

Hakkını korumak için direnen işçilerin üstüne polis gönderen bakanın ve İşveren temsilcisinin demecini büyük bir hararetle veren Adalet Gazetesinin bir de fıkra yazarı var... Kimmiş derseniz. Türk-İş Eğitim Genel Sekreteri Kaya Özdemir. Kaya Özdemir, yazısında bütün gücüyle işçi sınıfı mızın tek kurtuluş yolu olan, sömürüden arınmasını gerektiren sosyalizme saldırmaktadır. Tıpkı İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı Halit Narin gibi...

Son Havadis (22.8.1975)

Korutürk : "Türkiye'yi Marksist felsefe eline bırakmayacağız."

Tercüman (22.8.1975)

KORUTÜRK : "Cumhuriyeti Marksist ilkelere teslim etmeyiz"

Sağ basın, Devletbaşkanımız Korutürk'ün Doğu Karadeniz gezisinin son durağı olan Trabzon'da, yaptığı konuşmanın özetini, yukarıdaki başlıklarla tek taraflı olarak vermiştir.

Devletbaşkanı Korutürk'ün sözleri, aslında şöyledir:

"Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet Türkiye'sinde devlet idaresini Marksist temellere dayanan felsefenin eline terketmeyeceğiz. Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyeti, Cumhuriyet Türkiye'sinde din ve şeriat esaslarına terkedemeyiz ve etmeyeceğiz."

ŞİİR KÖŞESİ

YARDIM ETMEK YA DA ZOR KULLANMAK

1.
Geçti içimizden bir koca denizi,
gide gide buldu bir yeni kara.
Bir sürü insan koştu ardından,
orda büyük şehirler kurdular
alın teri ve akılla.
Ama ekmek satılmadı eskisinden ucuza.

Bir makina icat etti içimizden biri,
buhar çeverdi tekerleği onurla.
Fabrikalar türedi ardından bir sürü,
başladı insanlar fabrikaları çalıştırmaya.
Ama ekmek satılmadı eskisinden ucuza.

Düşündü taşındı içimizden birçoğu,
güneş ekseninde dönmesi üstüne dünyanın
bir sürü insan kafa yordu,
insan yüreği, evrenin kanunları üstüne,
havanın bileşimi, denizin balıkları üstüne
kafa yordu bir sürü insan,
bulundular önemli keşiflerde.
Ama ekmek satılmadı eskisinden ucuza.
Tersine günden güne arttı şehirlerde yoksulluk.
Yıllardır kimse bilmez, kimse,
insanın hali nice?
Sürünür yerlerde sizin gibi biri
siz yukarlarda uçtukça.
Kalmamış hiç bir yanı insana benzer.
Peki, insan insana yardımcı değil mi?
Ne gezer !..

2.
Görmüşsünüzdür elbet insanları çok yerde,
uzatırken birbirlerine ellerini,
türlü yollarla koşarken birbirlerine yardıma.
Bulunduğumuz durumdur ama bunu zorlayan.
Zoru da bir türlü bırakamayız bu yüzden.
İşte öğüdümüzdür size:
Karşı durun zalimliğine dünyanın,
dayatın daha büyük bir zorla.
Yardımı gerektiren durumdan kurtarın kendinizi.
Vaz geçin yardım dilemekten.
Yardıma bel bağlamayın hiç bir zaman.
Yardımı tanımak var saymaktır zoru.
Yardım elde etmek bağlanmaktır zora.
Zor egemen oldukça geri çevrilemez yardım.
Zor yok olmalı ki yardım da yok olsun.
Yardım dilemektense, zoru kaldırın ortadan.

Zor ve yardım bir bütündür.
Bu bütünü değiştirmeye bakın.

BAHARDA BİR YAŞLI ADAM

O eski gençlik günlerimde
bahar şimdikinden daha güzeldi.
Kızlar daha cana yakındı şimdikinden.
Neyse ki sıcak değil eskisi gibi yaşlıların yüreği.

Annen söyler durur yıllar var:
Kocadıkça insan, olur ağırbaşlı, sağduyulu.
Geniş görgüsü var bu yüzden biz yaşlıların.
Ama güzel değil hiç bir şey eskisi kadar.

Çayırlar ve buğdaylar olmasın
yeşil ve sarı, geçmişteki kadar.
Onları görmezdim gidip
geçmişteki gibi olsaydılar.

Ne yazık günden güne soğumakta
yücelerden bakan ulu güneş bile.
Gelgelelim daha çok seviyor onu,
daha çok yaşlandıkca insanoğlu.

Artık hiç biri eskisi gibi değil
aşkların, yaşamların, şiirlerin.
Yalnız bizler nasılsak öyle kaldık.
Saçları kırlaşan sevmez değişmeyi.

bertolt brecht